

Thủy Nhân Duyên

Contents

Thủy Nhân Duyên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	23
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	41
22. Chương 22	43
23. Chương 23	45
24. Chương 24	47

Thủy Nhân Duyên

Giới thiệu

Edit: tiểu Mục Thể loại: xuyên không, nhất thụ nhất công, HE. Chỉ vì nấu mì ăn mà hấn lại ngủ quên khiến cho mình m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-nhan-duyen>

1. Chương 1

Ninh Khê Nhược tên giống như người, mây bay nước chảy sinh động nhẹ nhàng khoan khoái động lòng người, một cái nhìn mây phong tình vạn chủng, nếu sinh ở thời cổ đại nhất định làm cho vô số tài tử phong lưu quý rập dưới váy tuyệt đại mỹ nhân. Đáng tiếc tiểu Ninh Ninh thân là nam nhi bảy thước, trưởng thành

xung quanh một đồng đồng nghiệp nữ, từ nhỏ tới lớn chịu đủ mọi loại tư tưởng tai hại xâm nhập. May mắn có thanh mai trúc mã Đinh Nho không ngừng giám sát cùng chỉnh lý, tiềm chất của hắn thủy chung vẫn là chưa bị tha hóa.

“Khê Nhược, như thế nào hôm nay lại không có tinh thần?” Đồng sự Giáp vẻ mặt cười xấu xa “Hôm qua như thế nào a?”

“Uống rượu ” tiểu Ninh Ninh cau mày nói “Đau đầu.” Kia ánh mắt trừng thật to, một giọt nước mắt đáng thương xuất ra. Bộ dáng khiến người người đau lòng.

“Hộ khách cư nhiên lại cự tuyệt những người trong công ty chúng ta, nhưng lại chỉ định người đi. Người chỉ có thể tự trách khuôn mặt mình.....” Thanh âm đồng sự Giáp ngày càng nhỏ. Bởi vì chủ quản Vân tỷ không biết từ khi nào đã đến phía sau bọn họ.

“Ta cũng không muốn a, công ty đáng ghét, không tiền đồ, hộ khách toàn là những người biến thái, cả ngày mệt chết” Khê Nhược cảm giận nói.

Mặt Vân tỷ lập tức tái đi, nhưng mà nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhỏ đầy ủy khuất, lập tức giống như đã được dỗ ngọt, đem tức giận áp chế. Nghĩ rằng hộ khách ngày hôm qua thật sự là quá phận, nghĩ Ninh Ninh sinh oán giận cũng đúng, nhưng trong đầu lại trình diễn một bức họa mỹ nhân say rượu, vì thế nuốt nuốt nước miếng, vuốt nhẹ Khê Nhược, nhân cơ hội ăn chút đậu hũ:“Lời nói có phần mệt mỏi, nên về nhà đi.”

Khê Nhược hoảng sợ, tâm trạng hoảng loạn, bắt đầu nói lắp:“Ta..... Ta..... Ta không phải ý tứ này, ngài trăm ngàn đừng nóng giận.”

Chủ quản hòa ái tươi cười nói:“Tiểu Ninh a, ta biết người chính là đang phát tiết bất mãn. Nhưng cho dù còn nhỏ, không nghĩ gì trong lời nói, người cũng cần chú ý. Lần này sẽ không truy cứu. Hôm nay cảm xúc người không tốt lắm, rõ ràng nên nghỉ một ngày đi. Như thế nào?”

“Chủ quản.....” Khê Nhược cảm kích rơi lệ đầy mặt, thiếu chút nữa ôm chầm lấy chân nàng.

“Không công bình nga?” Đồng sự Giáp có chút ghen tị nói thầm.

Vân tỷ làm bộ như không có nghe gặp, rời đi thật nhanh.

Trong thời đại này, khuôn mặt cùng tiền lương đều có quan hệ trực tiếp, Đồng sự Giáp trong lòng bất đắc dĩ cảm thán, đồng thời bắt đầu lo lắng cho tương lai.

Khê Nhược có chút vui vẻ thu thập công văn về nhà.

2. Chương 2

Được nghỉ ngơi thực sự là tốt đẹp. Nhớ lại lúc còn đi học, đến các nơi vui chơi giải trí, hiện tại có công việc thật là thân bất do kỷ- vì còn phải chờ tới ngày được nhận lương, phải cố làm việc cẩn thận, quan sát cuộc sống hàng ngày.

Lúc còn ở trường hắn luôn muốn có một cuộc sống thoải mái, loại cảm giác mà chỉ có thể dùng hai từ tiêu sái để hình dung, bởi vì khách hàng là Thượng Đế mà có ai lại có thể làm khó Thượng đế a. Nhưng mà hiện tại đã không giống, thời thế thay đổi, Khê Nhược giống như những người khác, hàng ngày phải giao tiếp, hắn bây giờ phải nhìn sắc mặt của Thượng đế mà làm việc, bây giờ mới phát hiện lúc chính mình còn ở trường thật đúng là không biết thế nào là trời cao đất rộng.

Dãy số điện thoại quen thuộc chạy trên màn hình, thanh âm Đinh Nho dễ nghe vang lên:“Khê Nhược?”

Nàng đúng là một cô gái đáng yêu, luôn luôn ở bên cạnh chỉ bảo hắn.

“Tiểu Nho, gần đây người rất bận sao?”

“Ta đã kết thúc việc học rồi, vừa tìm việc trong một công ty thiết kế quảng cáo. Khi ta lãnh lương lúc đó chúng ta có thể cùng đi Đôn Hoàng rồi”

Không hổ là vị hôn thê của ta, biết bảo vệ danh dự của ta, bất quá hình như không có độ tin cậy. Khê Nhược bị ai, đời này cái gì cũng chưa làm thể mà trong lúc ngủ lại mất đi cái mạng, thật sự là..... Nếu chân tướng là như vậy, chính mình cũng là không có mặt mũi mà sống trên đời a..... Không,5555

“Là có người mưu sát! Ta nhất định phải tìm ra hung phạm!” Đinh Nho đột nhiên đối với thi thể Khê Nhược một chữ một chút nói, “Vì hấn báo thù.”

Khe Nhược giống như nhìn thấy Conan, cảm động ướt nước mắt, bởi vì hấn không cẩn thận nên để lại cục diện rối rắm như thế này, giống như những lần gây sự của hấn lúc sinh tiền.

“Ha ha, lão huynh bạn gái của người rất có ý tứ a.”

Khe Nhược chấn động, nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện một thiếu niên tuấn mỹ không thể dùng từ để hình dung bay tới bên người hấn.

“Người có thể thấy ta?” Khê Nhược thật cẩn thận hỏi.

Người nọ mỉm cười gật đầu.

“Người là người đầu mã diện?”

Người nọ té xỉu: “Mặt của ta không giống người sao?”

Khe Nhược cuống quýt lắc đầu.

Người nọ thấy hấn dáng điệu thơ ngây khả, không tránh khỏi thất thần: “Người không rời khỏi đây sao?”

Khe Nhược dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn hấn: “Có cách nào trở về thể xác của chính mình sao?”

“Không có.” Người nọ trả lời, như mũi dao đâm vào tim Khê Nhược, khiến hấn cảm thấy thống khổ không thôi – chết rồi không phải là sẽ mất cảm giác sao?

“Bất quá chúng ta có thể trao đổi thân thể.”

“Trao đổi?” Khê Nhược trừng lớn ánh mắt.

“Chúng ta là linh thể, cùng thân thể cũ của mình không xứng đôi cho nên bị đẩy ra khỏi thân thể đến thể giới khác, cho nên hiện tại biện pháp tốt nhất là đổi thân thể”

“Nếu không đổi thì sao?”

“Biến mất, diệt vong, hoặc là gì khác? Ta cũng không rõ ràng.”

Khe Nhược quyến luyến nhìn mọi người, mất hai phút tiêu hóa đề nghị cổ quái này, sau đó đưa ra đề nghị: “Người nhất định phải đối tốt với bọn họ.”

“Tin tưởng chỉ số thông minh của ta.” Mỹ nhân cười đến cười run rẩy hết cả người, “Ta sẽ chiếu cố người nhà của người, hơn nữa cam đoan sẽ không tự sát.”

Khe Nhược hung hăng lườm hấn một cái: người này tính cách như thế nào a? Bất quá cũng thông minh, có lẽ cha mẹ, Đinh Nho sống cùng hấn sẽ thoải mái, hạnh phúc một ít. Tâm ý đã định, nhưng Khê Nhược cảm thấy khó thở, giống như bị đẩy ra khỏi không khí, hấn nghĩ đến mọi người.

Cũng phải thế, duyên phận đã hết.

3. Chương 3

“Hấn tỉnh.” Nha hoàn tiểu Thúy thấy thiếu niên trên giường mở nhẹ đôi mắt, liền mừng rỡ như điên hướng ra ngoài kêu to.

Khe Nhược giơ nhẹ tay, phát hiện cả người mệt mỏi. Nơi này hấn là thời không đó đi. Phong cách cổ xưa trong phòng tràn ngập mùi gỗ, trong phòng sáng hơn nhờ Bạch ngọc và những bình hoa làm bằng chất liệu tương tự, những cây cột khắc họa đồ án long phượng. chính mình đang nằm trên một cái giường tinh tế không thể hình dung, da thịt tiếp xúc với satanh bên dưới mềm mại không thể tưởng tượng được.

“Đây là làm sao?” Khê Nhược cố gắng giật giật miệng, tiếng nói phát ra tuy nhuốm vẻ mệt mỏi, nhưng lại ôn nhu làm cho tiểu Thúy sững sờ: “Công tử.....”.

“Ta đến rồi.” Đột nhiên một nam tử quần áo hoa mỹ vén màn lên đứng trước mặt hắn, Khê Nhược bỗng cảm thấy trước mắt sáng ngời. Phải biết rằng, tuy rằng hắn gặp qua không ít nam nhân anh tuấn, cũng gặp được rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, nhưng nằm mơ cũng chưa nghĩ đến trên đời cư nhiên lại có mỹ nhân anh tuấn hoàn mỹ như thế này.

Nam nhân thấy hắn nhìn chằm chằm vào chính mình, mỉm cười.

“Lục cung phần đại vô nhan sắc”, Khê Nhược trong lòng khẽ thở dài, đáy lòng dường như lý giải.

“Nhưng mà trước hết nói cho ta biết tên của ngươi.” Nam nhân dùng ngón trỏ thon dài lưu loát nâng lên cằm của Khê Nhược, mắt phượng híp lại tựa hồ như đang chơi đùa con mèo nhỏ lạc đường.

Hơi thở ấm áp vờn bên tai, Khê Nhược bắt giác mặt đỏ lên, nhưng ngay lập tức hắn bị vấn đề này làm khó. Ngay cả người kia là ai cũng không biết, chính mình liền mơ hồ cùng hắn trao đổi thân thể, thật sự là phong cách từ xưa đến nay của hắn. Hiện tại không biết ba mẹ cùng tiểu Nho thế nào. Trong lòng căng thẳng, nước mắt liền rơi xuống.

Nam nhân nhìn những giọt nước trong suốt chảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khê Nhược ửng đỏ, cái cổ trắng nõn bóng loáng, đột nhiên cả người cảm thấy khô nóng khó nhìn, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng mà quần lấy những giọt lệ rơi lên xương quai xanh của Khê Nhược.

Khê Nhược lắp bắp kinh hãi, lập tức hung hăng đẩy hắn ra: “Ngươi làm gì!” tiểu Nho từng nói qua trăm ngàn không cần phải là đồng tình luyến ái, hắn đã kiên trì được hai mươi bốn năm, hiện tại cũng không thể a.

Nam nhân cười cười: “Tên của ngươi?”

“Ninh Khê Nhược.” Khê Nhược đề phòng ánh mắt giống như con chó nhỏ đang xâm chiếm lãnh địa của nam nhân.

“Tên rất hay, với ngươi rất xứng đôi.” Nam nhân nghiền ngẫm thêm một chút cắn nhẹ môi dưới, “Bất quá ta càng muốn gọi ngươi Thủy nhi, bởi vì ta đem ngươi từ bên hồ về.”

“Thủy nhi?” Khê Nhược muốn khóc, tên như vậy mà nam nhân này cũng nói ra được. Chẳng lẽ hắn là fan của nàng tiên cá, tưởng là đang trình diễn a! Ta không muốn những gì đồng nghiệp nữ biểu tỷ trước kia đã giảng thành sự thật.

Không cần! Khê Nhược hung hăng lắc mạnh đầu, hắn tuyệt không làm chuyện có lỗi với tiểu Nho.

“Ta gọi là Vân Đạm Tình. Gọi ta là Tình cũng được.”

Khê Nhược bất đắc dĩ tới cực điểm, nhưng mà hắn không có quyền a.

“Ngươi có thể hay không cho ta mượn cái gương.” Khê Nhược muốn nhìn một chút mặt mình có hay không thay đổi. Trước kia hắn tuyệt đối không có hấp dẫn nam nhân, đặc biệt đối với loại cực phẩm nam nhân này.

Quả nhiên, bên trong gương đồng chiếu ra là mặt người kia, mai như liễu, mắt như hồ thu, cái mũi thẳng khéo léo, tiên diễm bạc thân, không hề nhiễm bụi nhân gian. Đối với hắn trước kia rất bất đồng, thật là thể lương, bởi vì tính cách của hắn cũng là ôn hòa.

Khê Nhược như si như túy thưởng thức dung mạo của mình, liền nghĩ tới thiếu niên kia.

Ai, nếu như có mỹ nhân như vậy gả cho mình, chết sớm một chút cũng tốt.

“Thủy nhi nếu thích cái gương này như vậy, ta tặng ngươi.”

Khê Nhược ý thức được chính mình thất thố, không khỏi mặt đỏ lên, giống như quả đào tỏa ra hương vị mê người, Vân Đạm Tình không khỏi cúi đầu hôn trầm.

Khê Nhược giận, thầm nghĩ không thể nhịn như vậy, phải giáo huấn hần, vì thế cắn hần một cái. Ai ngờ Vân Đạm Tình cư nhiên hưng phấn lên, bắt lấy cổ tay như ngọc của Khê Nhược kéo nhân nhi vào lòng gỡ trờ.

Khê Nhược gấp đến độ không được, dừng nói nam nhân, chính là nữ nhân đều không sờ hần như vậy, tuy rằng thân thể có điểm phản ứng, nhưng là vẫn là quyết đoán giãy đi ra, dùng ánh mắt trừng trừng im lặng chất vấn hành vi dâm loạn của nam nhân.

Vân Đạm Tình lần đầu tiên gặp được người phản kháng.

“Ta không phải nữ nhân.” Khuôn mặt này hần là thực làm cho người ta hiểu lầm.

“Ta biết, vừa mới gặp không phải ta đã nghiệm qua sao?” Vân Đạm Tình híp mắt cười, đồng tử hết sức xinh đẹp, lại không mất cường dã.

“Người thích nam nhân?”

“Ta thích người.”

Không thể tưởng được người cổ đại so với chính mình gan lớn hơn, Khê Nhược có chút chút chột dạ: “Chúng ta là không có khả năng. Bởi vì ta không phải người thế giới này, sớm hay muộn phải về nơi của ta.”

“Người khôi phục trí nhớ?” Vân Đạm Tình mặt đột nhiên mây đen dày đặc, hung hăng đem Khê Nhược ấn lên giường, bóp cổ hần. Thẳng đến lúc Khê Nhược thở hồng hộc sắc mặt trắng bệch, mới buông tay ra: “Nhớ kỹ, người kêu Thủy nhi, là ta ở bên hồ nhật được.”

Người kỳ quái, Khê Nhược oán giận, bắt đầu rửa xả chủ nhân của thân thể này, hần hần là không muốn bên cạnh tên nam nhân thối này, cho nên mới lừa gạt chính mình trao đổi?

Thật sự là khóc không ra nước mắt.

Trên thế giới chuyện gì bí hiểm nhất?

Là không có lý do sinh tồn?

Không phải.

Là không có lý do chết.

Bởi vì chính mình đã chết một lần.

4. Chương 4

Khê Nhược bắt đầu quãng thời gian không lo cơm áo.

Vừa rời giường liền có tiểu nha đầu đến, bưng trà đưa nước, chải đầu rửa mặt, hầu hạ ân cần, khiến hần trong lòng phát run. Huống hồ các tiểu cô nương đều sùng bái hần, gọi hần Thủy Tiên công tử — không biết xưng hô này ở đâu ra. Khê Nhược đã muốn mặc kệ

Đáng giận là sáng sớm mỗi ngày nhóm tiểu nha đầu đều mất ba canh giờ vì hần trang điểm

“Dáng người cùng tướng mạo của công tử không thể tùy ý giày xéo a.” Tiểu Thúy nhìn hần, hai mắt đắm đắm, hưng phấn không thể nói nên lời.

Khê Nhược nghĩ rằng, ở thế giới của mình, tiểu Thúy không đi làm việc trong thẩm mỹ viện giúp đẩy mạnh tiêu thụ thật đúng là lãng phí. Bất quá nhìn lại gương mặt tinh tế của mình trong gương thật cũng có chút cảm giác thành tựu a.

Nhưng mà nhân nhĩ như vậy, làm cho hần phi thường không khỏe. Không có khái niệm tan sở, không cần giao tiếp, không cần huấn luyện..... Không có điện thoại, không có radio..... quả thực là không có gì cả! giống như đang ngồi tù! “Tiểu Thúy, ta muốn đi đổi gió.” Khê Nhược nhớ tới môn lịch sử mình học ở trung học cũng không tệ lắm, đột nhiên đối với thời đại này sinh ra hứng thú, “Chúng ta đi ra ngoài một chút được không.”

Tiểu Thúy lập tức run run quỳ xuống đất không dậy nổi, dập đầu như muốn làm toán: “Công tử nếu là ra ngoài, chúng tiểu nhân một người cũng đừng mong sống.”

Khê Nhược kinh hãi: Vân Đạm Tình rốt cuộc là loại người nào? Mà chính mình đang sắm vai nhân vật nào?

Hắn nâng tiểu Thúy dậy, lau khô nước mắt của nàng, ôn nhu nói: “Đi dạo trong viện cũng không được à?” Lúc này tiểu Thúy mới nín khóc mỉm cười, lộ ra biểu tình hồn nhiên của đứa nhỏ mười lăm mười sáu tuổi.

Khê Nhược thở dài.

Người chung quanh rất kín miệng, chính mình đối với tình trạng trước mắt hoàn toàn không biết gì cả. Manh mối duy nhất là hai chữ cuối cùng người nọ nói với hắn.

Trộm phù sinh nửa ngày nhàn?

Ấm hiệu?

Khê Nhược cười khổ, đời trước hồ đồ, hiện tại càng thêm mờ mịt.

Duy nhất chỉ xác định một chút là Vân Đạm Tình giam lỏng hắn. Mà hắn không cam lòng.

Khê Nhược hạ quyết tâm, cùng với Vân Đạm Tình hảo hảo nói chuyện.

Tiểu Thúy nghe nói Khê Nhược muốn gặp chủ tử của mình, vui vẻ như bắt được vàng, lập tức trang điểm làm đẹp cho Khê Nhược.

Khê Nhược lập tức bắt đầu đổ mồ hôi: Phải đợi ba canh giờ thật uống phí? Không chừng phải đợi tới tối rồi không thể xuất môn

Quả nhiên, qua khỏi giờ ăn tối, tiểu Thúy mới thu tay lại, vui vẻ đem gương đến.

Đây là chính mình sao, rõ ràng là một tân nương phong hoa tuyết nguyệt xinh đẹp. Mái tóc đen hờ hững, con ngươi trong suốt trong sáng, ánh mắt nói không nên lời, khuôn mặt phấn nộn trong suốt, hai má đỏ ửng càng thêm mê người. Hoa phục càng tôn thêm vẻ đẹp, hơi lộ ra cái cổ tinh xảo, dải lụa màu ngọc lưu ly quấn quanh eo nhỏ tinh tế. Đây là họa đồ của mỹ nhân a. Trên người Khê Nhược phát ra hương khí khiến người người mê muội, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve chính mình trong gương, trong lòng bỗng cảm thấy lạnh: Người như vậy, chỉ có thể ứng với câu châm ngôn “hồng nhan bạc mệnh”.

Hắn trầm mặc một lát, đối tiểu Thúy nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Thúy thế nhưng lại bị cái mỉm cười của hắn làm cho mê mẩn quên cả bản thân.

Khê Nhược hạ quyết tâm: Nếu người kia đem thân hình này giao cho hắn, như vậy hắn sẽ hảo hảo sống. Trước kia, hắn có tiểu Nho, bởi vì thích cùng nàng cùng một chỗ, mới cố ý có thói quen yếu đuối. Nhưng là hiện tại ở thế giới này hắn chỉ có một mình, hắn phải kiên cường. Mặc kệ khuôn mặt ra sao, hắn đều là Ninh Khê Nhược, một nam nhân không hơn không kém.

Tiểu Thúy quan sát đến vẻ mặt của hắn trở nên càng ngày càng kiên định, không khỏi tim đập nhanh hơn: Trách không được chủ tử thích hắn như vậy. Bộ dáng của Thủy Tiên công tử hôm nay, chủ tử thấy nhất định cao hứng vô cùng. Bởi đó là tiêu chuẩn a.

5. Chương 5

Khi Khê Nhược xuất hiện trước mặt hắn, Vân Đạm Tình ngừng lại rồi tiếp tục hô hấp, tế bào trong cơ thể đều khẩn trương.

Trong ấn tượng của hắn Khê Nhược luôn thanh nhã, không thể tiếp cận, mà giờ này lại có vẻ mê người? Hắn có biết hay không ăn mặc như vậy vào phòng nam nhân là có ý tứ gì?

Tiểu Thúy như đọc được ánh mắt của chủ tử, lui thân đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Trong phòng chỉ còn lại hai người cùng với bầu không khí đáng xấu hổ.

“Tình, người rớt cuộc là loại người nào?” Khê Nhược tiến thẳng đến chủ đề.

Vân Đạm Tình nhìn mỹ nhân diệu ngoạn lộ ra một mặt kiên định, không khỏi nhẹ nhàng cười: “Nếu ta nói ta là tướng công của người, người sẽ tin tưởng sao?”

Khê Nhược nóng nảy: “Ta đang hỏi nghiêm túc a.”

Vân Đạm Tình đi đến bên người hấn, quần nhẹ vài lọn tóc vào đầu ngón tay, xuất thần nhìn thật lâu sau mới buồn bã nói: “Ta cũng nghiêm túc trả lời a.”

Khê Nhược tức giận xoay người muốn rời khỏi, lại bị Đạm Tình nắm chặt lấy.

“Giờ này khắc này người ngay cả chính mình là ai cũng không biết, còn muốn biết ta là ai?” Đạm Tình ngữ khí như là đang thở dài, hấn tham lam dùng cái mũi vợ vét từng chút từng chút mùi thơm trên người Khê Nhược. Nội tâm thương cảm thế nhưng như là có thể xuyên thấu rơi vào tận trong tâm Khê Nhược.

“Thủy nhi, không cần rời khỏi ta.” thanh âm Đạm Tình có điểm ghen ngào, tăng lực đạo cánh tay thêm một chút, cơ hồ đang làm Khê Nhược bị đau “Chỉ cần người biết thế giới này có người, có ta. Đã đủ.”

Khê Nhược nghe được tim đập nhanh hơn nửa nhịp, nhìn ra được Vân Đạm Tình thực sự yêu chủ nhân của khối thân thể này.

Chính là, phần tình cảm này, không thuộc về mình.

Khê Nhược định thần: “Tình, sự tình trước kia ta toàn không nhớ rõ, cũng không có hứng thú biết. Nhưng là hiện tại.....”

“Như thế nào?” Đạm Tình cảnh giác hỏi.

“Có thể hay không.....” Khê Nhược muốn nói lại thôi “Có thể hay không.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn phấp phồng.

“Nói.” Đạm Tình không dám lại nhìn mặt hấn, sợ chính mình cầm giữ không được, làm vỡ phấp ngọc mỹ nhân.

“Giúp ta tìm chuyện gì làm a?” Khê Nhược như con chó nhỏ mở to con ngươi trong suốt nghiền ngẫm biểu tình của Đạm Tình, nghĩ rằng cũng như đang đi phỏng vấn xin việc đi.

Đạm Tình còn tưởng là việc đại sự gì, nhìn bộ dáng của hấn không tránh khỏi cười khê một tiếng: “Người ở nhà không tốt sao?”

“Không được, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, ta là nam nhân, không muốn được người khác nuôi dưỡng.” Khê Nhược nghiêm mặt nói.

Đạm Tình đột nhiên sinh ra ngoạn tâm, hạ thất lưng, ôm người lên hướng giường lớn đi đến.

“Người làm gì?” Khê Nhược dùng sức giãy dụa.

“Không phải người nói muốn làm việc sao?” Đạm Tình cắn cắn lỗ tai hấn.

“Ba.” Khê Nhược hung hăng cho hấn một cái tát, “Ta không nói đùa.”

Đạm Tình ngạnh sinh sinh tiếp được bàn tay hấn, trên mặt như trước vẫn giữ vẻ trêu chọc mê người: “Vậy người nói người có khả năng gì?”

Khê Nhược lập tức bắt đầu ngâm nga lý lịch sơ lược. Bao gồm cái gì tiếng anh cấp bốn, nhân viên công vụ linh tinh đều nói ra.

Cuối cùng, Đạm Tình nói, người giỏi tính số đi?

Khê Nhược gật đầu, nghĩ rằng cuối cùng hấn cũng phát hiện ra ưu điểm của ta.

“Vậy người đến phòng thu chi làm một tháng thử xem”

—|||

Quá phận.

Khê Nhược nhần nhần cái mũi. Tốt xấu chính mình cũng đã từng làm kế toán thực tập, hiện tại mình đến đây mỗi ngày chỉ làm những việc nhỏ nhặt, nhưng lại là không có thực quyền.....

Bất quá, mình đang ở nhà người a.....

Mở rộng tầm mắt đi, Vân Đạm Tình!

Sau đó, Khê Nhược đem mười năm nợ khó đòi sửa sang lại, hơn nữa sử dụng tính toán của phương Tây sửa lại toàn bộ chế độ, Trương chương quây cũng phải thất thần. Bởi vì lão Trương cho tới bây giờ chưa thấy qua con số Ả Rập. Hân.

Xem quyển sổ thật dày trước mặt, Đạm Tình giật mình không nhỏ.

“Lão bản, công tác của ta như thế nào?” Khê Nhược vẽ mặt đắc ý.

“Cần thưởng cái gì sao?”

Khê Nhược trong lòng tính kế: tiền lương có hay không đều không sao cả, dù sao ăn dùng là đều là của Đạm Tình, phúc lợi cũng tốt. Hiện tại mấu chốt chính là nghỉ, vì thế thử nói: “Cái gì đều có thể?”

“Đương nhiên.” Vân Đạm Tình nhận định trên đời không có chuyện gì có thể làm khó mình.

“Thật sự?”

“Thật sự.” Đạm Tình giơ lên khoe miệng lộ ra răng trắng noãn. Chỉ cần là cùng Khê Nhược cùng một chỗ, vẻ mặt của hân so với bình thường tốt hơn nhiều.

Khê Nhược cầm lấy ống tay áo Đạm Tình nói: “Mỗi tuần hai ngày, cho ta đi ra ngoài ngoạn được không?”

Đạm Tình mặt nhất thời trắng, trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng vẫn là gật đầu: “Lúc có ta bên cạnh mới được ra ngoài.”

Khê Nhược khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời dưới ánh mặt trời chói mắt mỉm cười.

Đạm Tình nội tâm cũng tùy theo thoải mái đứng lên, hạnh phúc rất lớn càn quét toàn thân.....

6. Chương 6

Ánh dương mềm nhẹ.

Kiến trúc chặt chẽ.

Ngã tư đường náo nhiệt.

Thật nhiều người.

“Đây là Trường An phổ trong truyền thuyết sao? Giống như đã từng tới.” Khê Nhược quả thực nghĩ đến hình ảnh thị thành, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, miệng ăn mút quả còn không ngừng hỏi về các loại đồ ăn vặt.

“Đương nhiên.” Đạm Tình yêu thương lấy khăn tay ra vì hân lau vết đường trên mặt, “Là nơi chúng ta lớn lên.” Đột nhiên phát hiện chính mình nói vậy, vì thế lập tức im lặng.

Khê Nhược làm bộ như không có nghe đến, tiếp tục ở trên đường cái sôi nổi.

Đột nhiên, một trận tiếng chiêng trống đình tai nhức óc vang lên. Đại đội nhân mã mặc triều phục từ phía Nam đi đến.

“Mau tránh.” Đạm Tình một phen giữ chặt Khê Nhược như giữ cương của ngựa hoang.

“Sao lại thế này?” Khê Nhược tò mò dài cổ muốn xem tột cùng là cái gì.

“Hoàng Thượng hồi cung.” sắc mặt Đạm Tình rất là không tốt.

Khê Nhược nhìn phản ứng kịch liệt của hắn, ngẫm hoài nghi: Chẳng lẽ Tình là khâm phạm của triều đình? Đang muốn hỏi thử, người đã bị Vân Đạm Tình ôm lấy, chạy đến một mái hiên.

..... Lãng ba vi bộ? Khê Nhược lấp bắp kinh hãi, nguyên lai thật sự tồn tại loại khinh công này a.

Tiếng gió vù vù bên tai, đem tóc của hắn cùng với Đạm Tình hòa vào nhau, hai người hô hấp không đều lẫn thành một đoàn, ngực Khê Nhược không tránh khỏi tê dại.

“Buông ta.” Hắn muốn thoát khỏi loại cảm giác khác thường này.

Không có phản ứng.

“Buông ta ra.”

Vẫn là không có phản ứng.

Tình một lát.

“Ngao!”

“Ồi!”

Mu bàn tay Đạm Tình bị cắn một ngụm. Khê Nhược ngã ngồi trên đất

“Người trốn cái gì?” Khê Nhược xoa xoa cái mũi, giãy dụa đứng lên.

“Từ nay về sau, người không thể xuất môn.” Đạm Tình dè thấp tiếng nói.

Khê Nhược cả giận nói: “Người không giữ lời!” dứt lời liền quay đi.

Đạm Tình cuống quýt ngăn trở.

“Tránh ra.” Khê Nhược đẩy hắn.

Đạm Tình không chút tức giận: “Theo ta về nhà.”

“Ta không có nhà.” Lời vừa ra khỏi miệng, bao nhiêu nhớ thương tưởng niệm thi nhau xuất hiện, Khê Nhược cái mũi đau xót, nước mắt thuận thế rơi tự do.

Đạm Tình đau lòng nói không nên lời, đang muốn an ủi hắn, ai ngờ mấy phi đao gào thét đánh tới.

“Ha ha, Vân Đạm Tình, thật lâu không thấy.”

Lúc Đạm Tình tránh né, Bạch y nhân đã bắt lấy Khê Nhược.

“Buông hắn ra!” Đạm Tình hô to.

Trường kiếm chói lọi đặt trên cổ Khê Nhược, phản chiếu khuôn mặt kinh hoàng của hắn.

Đạm Tình hung hăng cắn chặt răng, xuất quyền, máu tươi theo lòng bàn tay đi xuống, cũng không dám ra chiêu.

Bạch y nhân cười lạnh nói: “Vân Đạm Tình, thật muốn nhìn thấy người bộ dáng thống khổ. Bất quá hiện tại sư phó nói ta phải đem hắn về, bằng không hiện tại ta cho người xem thi thể của hắn.”

“Phù Nhật hiện tại đã mất trí nhớ, người bắt hắn cũng vô dụng.” Đạm Tình nói.

Phù Nhật, Phù Nhật..... tên rất quen thuộc, hắn là ai vậy? Đầu óc Khê Nhược đột nhiên hỗn loạn.

“Ta biết, cho nên người cũng phải theo ta đi một chuyến.” Bạch y nhân cười nói, “Bất quá công lực của người ta không yên tâm.”

Đạm Tình nhíu mày nói: “Người muốn như thế nào?”

“Đánh gãy gân tay.” Bạch y nhân lại đưa ra một chủ ý.

Đạm Tình sợ hãi trúng mưu kế Bạch y nhân, ngược lại liên lụy Khê Nhược, liền kéo dài thời gian nói: “Người cam đoan không thương tổn Phù Nhật?”

“Dài dòng.” Bạch y nhân không kiên nhẫn đề thanh đao lên cổ Khê Nhược, huyết tinh đỏ thẫm hiện lên thân kiếm, “Chọn hay là không?”

Một đao kia trong lòng mình còn đau gấp mấy ngàn lần, Đạm Tình nhìn Khê Nhược vẫn như cũ xinh đẹp, liền quát: “Dừng tay!” Cúi người nhặt chủy thủ hướng cánh tay mình chém tới.

Nhất thời huyết hoa văng khắp nơi.

Quần áo Đạm Tình biến thành màu đỏ.

Thân thể cao lớn chậm rãi rồi ngã xuống.

Bạch y nhân cười lạnh vĩnh viễn đọng lại.

Đạm Tình ngơ ngác quỳ trên mặt đất, chủy thủ không biết khi nào đã bị lấy đi.

Trên mặt Khê Nhược tràn đầy máu tươi, trong tay vẫn còn nắm chặt kiếm của Bạch y nhân. Hắn thần nhiên cười, con ngươi sâu không thấy đáy, đầu lưỡi khô léo liếm nhẹ tia máu.

“Thủy nhi.....” Đạm Tình ánh mắt tràn ngập bi thương, “Không, Phù Nhật.”

“Sư huynh.” Khê Nhược đi đến trước mặt hắn, hai tay dính đầy máu tươi xoa khuôn mặt tuần lã, “Ta nhớ ra rồi.”

Tuy rằng trao đổi chính là linh thể, nhưng trí nhớ của Phù Nhật đã được mở ra.

Ai cũng sẽ không nghĩ đến, thân thể gầy yếu tuyệt luân này từng là người ngây thơ thẳng thắn đã biến thành một đệ nhất sát thủ.

Có lẽ Phù Nhật chân chính đã sớm chán ghét cuộc sống như vậy, mới lừa hắn đi vào thế giới này đi.

Muốn sống thì phải không ngừng giẫm lên thi thể của người khác.

Đây là triết lý Phù Nhật nói cho hắn biết

7. Chương 7

Trí nhớ trong cơ thể vừa tỉnh dậy, tính cách của Khê Nhược bắt đầu hỗn loạn hẳn lên.

Lấy tình tiết của các loại đam mỹ làm cơ sở, dựa theo quan điểm khoa học hiện đại tổng hợp lại và phân tích, cho dù là linh hồn trao đổi, xuyên không nhân cách hẳn là sẽ không biến hóa. Hơn nữa là Khê Nhược rất miễn cảm, hơn nữa trí nhớ của Phù Nhật đầy tình cảm, vì thế các loại tình cảm sâu khổ cứ đua nhau kéo tới, kêu gào đòi hắn phải suy nghĩ lại tất cả.

Một người như vậy thường xuyên mang theo cảm giác tuyệt vọng.

Cuộc sống của Phù Nhật không có tia sáng mặt trời. Hắn chính là tìm kiếm, vô cùng khát khao, khát khao có cuộc sống tự tại.

Khe Nhược đem chính mình nhốt ở trong phòng, hai ngày một giọt nước cũng không uống, thân thể đã muốn yếu ớt đến cực hạn, nhưng là phải liều mạng chống đỡ mở cảm xúc hỗn độn trong đầu.

Hắn cảm thấy run, trong đầu vẫn còn tranh đấu.

Hắn là Ninh Khê Nhược, không phải Phù Nhật.

“Thủy nhi, người mau ra đi.” Âm thanh của người bên ngoài vô cùng mệt mỏi. Đạm Tình vẫn canh giữ ở trước cửa, không có rời đi nửa bước.

Thủy nhi. Khê Nhược vô ý thức xả ra một cái tươi cười. Đây là hắn đang nói đến Phù Nhật sao?

.....

Mùa đông phương bắc, ánh mặt trời không đủ ấm, đừng nói khiến cơ thể ấm lên.

Bảy tuổi Phù Nhật ra bờ sông luyện kiếm, đột nhiên đầu bị hòn đá nhỏ ném trúng, đau đến hét lên.

“Mau ra đây cho ta!” Phù Nhật cảm thấy bản thân đang bị ám toán, vì thế ngẩng đầu sinh khí kêu to.

Nam hài ẩn mình trên cây cười hì hì theo dõi hần: “Ta còn tưởng là tiểu tử nào, ai ngờ là cái bắt nam bắt nữ.”

“Ai là bắt nam bắt nữ!” Phù Nhật cả giận nói, “Người xuống đây cho ta.”

“Người lên đây.” Nam hài vẻ mặt bỉ tướn.

“Người.....” Phù Nhật gấp đến độ dậm chân, hần sẽ không đi, khinh công cũng không tốt lắm

“Như vậy đi, nhìn người bộ dạng không xấu, chỉ cần người kêu tướng công, ta liền xuống dưới.” Nam hài nhìn bộ dáng hần nhíu mày, cảm thấy thực đáng yêu. [nhỏ như vậy liền hiểu được chiếm người ta tiện nghi, hần]

“Người nằm mơ.” Phù Nhật hung hăng trừng mắt nhìn nam hài. Tuy rằng hần không biết tướng công là cái ý tứ gì, nhưng nhận định không phải chuyện tốt, vì thế quay mặt đi, chu cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn, sử dụng bộ não nhỏ nhỏ nghĩ đối sách.

Lúc này, bờ bên kia có người qua cầu.

Phù Nhật lập tức thấy thân ảnh quen thuộc, liền mừng rỡ: “Sư phó.”

“Ha ha, nguyên lai người chỉ biết cáo trạng làm nũng a, xấu hổ xấu hổ.” Nam hài một bên học âm điệu của hần, một bên tề mi lộ nham, “Sư ~ phó

”

Sĩ khả nham thực không thể nham.

Phù Nhật khí huyết dâng lên, lập tức dùng bộ pháp vừa mới học bước lên nhánh cây, chuẩn bị hảo hảo giáo huấn nam hài. Đáng tiếc hần công lực không đủ, chân của tiểu hài tử cũng không dài, bước không tới, vì thế bước trong không khí. Đang lúc hần sợ hãi nhắm mắt lại chờ hôn mặt đất, thân thể lại dừng lại, nguyên lai nam hài đã gạt gao bắt được tay của chính mình

“Buông ra!” Phù Nhật nổi giận nói, “Ta không cần người cứu!”

“Ta không cứu người, là cứu nường tử của ta.” Nam hài trong tay đã tràn đầy mồ hôi, trong mắt lại tràn ngập quyết tâm.

Phù Nhật nở nụ cười.

Ánh mặt trời xuyên thấu con người nhợt nhạt của hần, hiện ra khuôn mặt trẻ con, làm cho người ta tâm thần nhộn nhạo.

Nam hài ngậy người một chút, trượt tay, hai người đều rơi xuống, rớt xuống nước.

“Cứu mạng!” Nam hài bị dòng nước xiết đẩy ra xa, một bên bơi vào một bên dùng khí lực kêu to.

Phù Nhật ra sức hướng hần bơi đến.

.....

Một khắc sau, hai tiểu tử bị đông lạnh run rẩy cúi đầu, quỳ gối trước mặt tuyết mi nam nhân.

“Sư phó, thực xin lỗi.” Phù Nhật gặt gao nắm chặt tay, “Đồ nhi sai rồi.”

“Không, cha, là ta sai.” Nam hài giành lỗi cúi đầu, “Đừng trách Thủy nhi.”

Phù Nhật kinh ngạc nhìn nam hài, cha?

“Đạm Tình, hần gọi là Phù Nhật, không gọi Thủy nhi.” Nam nhân sửa lại.

Nam hài nói gì cũng không chịu sửa, hần nhận định Phù Nhật chính là Thủy tinh linh.

.....

Khê Nhược cười khỏ, mấy ngày nay toàn nhớ lại những chuyện trọng yếu của Phù Nhật? Cho dù hấn bề bộn nhiều việc, vẫn là cẩn thận là lưu trữ nó.

Bỗng nhiên, cửa vô thanh vô tức bị mở ra, nhô vào một cái đầu đầy lông trắng. Nguyên lai là tiểu bạch miêu. Khê Nhược gặp vật nhỏ thật cẩn thận, hướng chính mình đi tới, một cổ yêu thương thản nhiên sinh ra, tâm tình cũng bình tĩnh rất nhiều, vì thế ôm lấy nó, đem mặt nhẹ nhàng dựa vào bộ lông mềm mại.

Mỹ nhân sủng hạnh, con mèo nhỏ lại không biết diễm phúc, lung tung giẫy dụa. tờ giấy cột trên chân nó rơi xuống. Khê Nhược vừa thấy, mặt trên chỉ có ba chữ: “Ta đói bụng.” vì thế cuống quýt vọt tới trước cửa.

Đạm Tình ngồi trước cửa, sắc mặt tiêu tụy, nhìn thấy hấn lập tức đứng dậy, vực dậy tinh thần, ôn nhu cười.

“Ngu ngốc.” Khê Nhược trong nội tâm mẫn cảm bị đánh mạnh một cái, tế bào toàn thân đều cảm thấy run, thanh âm cũng ngưng ở cổ họng.

8. Chương 8

Khê Nhược thỏa mãn nhìn nam nhân trước mặt đang lang thôn hồ yết càn quét thức ăn, trên mặt hấn không dấu được ý cười.

“Nhìn chăm chăm ta làm gì, ăn này nọ một chút như vậy liền no sao?” Đạm Tình một mặt hướng miệng mình một cái chân gà, một mặt đặt vào bát Khê Nhược thêm một khối đậu hủ hồ phách, “Thủy nhi, cơ thể người cần phải bồi bổ.”

Khê Nhược nhất thời nghiêm túc nói: “Ta không phải Thủy nhi.”

Nhìn hấn giận dữ, Đạm Tình lập tức khản trương: “Trước kia người không phải rất thích ta gọi người là Thủy nhi sao?”

Khê Nhược suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: “Thời khắc ta tỉnh lại ta chính là Khê Nhược, ta là Ninh Khê Nhược.”

Đạm Tình cái hiểu cái không hiểu hồ đồ gật đầu: “Một lần nữa làm người cũng tốt.”

Qua hai canh giờ sau, người nào đó rốt cục ăn no.

“Ta về ngủ đây.” Khê Nhược ách xì một cái, đang muốn phát tay áo rời đi, lại bị Đạm Tình giữ chặt.

“Đừng đi.” Đại cầu vang lên âm thanh làm nũng.

“Nhưng ta mệt nhọc.” Khê Nhược nói. Hấn hiện tại rốt cục cũng thoát khỏi bóng ma trong trí nhớ Phù Nhật, có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

“Ta và người cùng nhau ngủ.” Đại cầu cầu tiếp tục làm nũng. Mã Tư Lạc lão tiên sinh nói không sai, nhân loại sau khi cơm no áo ấm được thỏa mãn, liền lập tức xuất hiện nhu cầu. (nhu cầu gì chắc ai cũng biết hết....)

“Không được.” Khuôn mặt Khê Nhược lập tức đỏ bừng.

“Cùng nhau đi.” Đạm Tình ủy khuất nói, “Ta ăn xong, không ai ôm ta ngủ không được.”

Khê Nhược nghĩ nghĩ Đạm Tình đang trách cứ muốn hấn chịu trách nhiệm đi?

“Trước kia rõ ràng khi ta giúp người tắm rửa người cũng không thẹn thùng, hiện tại như vậy thật lạ.” Đạm Tình bất mãn nói.

Nhắc tới trước kia Khê Nhược liền tức giận: “Ta nói người nói vậy!” Dứt lời, nắm lấy hai bên mặt Đạm Tình ra sức kéo. Thẳng đến khi Đạm Tình đau đớn xin tha mới buông tay.

“Khê Nhược, người không biết chính mình rất nặng tay sao?” Đạm Tình hai tay che khuôn mặt tuấn tú biến hình, khóc nức nở.

Khê Nhược nghe hấn gọi tên mình liền nhanh chóng chuyển từ tức giận sang vui vẻ, sáng giọng: “Về sau người tái chọc giận ta, ta sẽ dùng đến mười thành công lực.”

Đạm Tình vẻ mặt đau khổ: “Khi người mất trí nhớ mới tốt, vừa ôn nhu vừa đáng yêu.”

Lời này nói ra, tâm tình Khê Nhược bay vút lên thiên đường. “Người so sánh đi, ta trước kia và ta bây giờ, ai tốt hơn?” Hắn cảm thấy chính mình càng ngày càng giống phụ nữ, rất giống bình dấm chua.

“Người thật sự muốn nghe sao?” Đạm Tình cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên.” Khê Nhược phát hiện bản thân mình lại có võ công, nói chuyện chẳng những ngẩng đầu ưỡn ngực, ngay cả khẩu khí đều rất oách.

“Không cần nói.”

“Ân, mau nói.” Khê Nhược ngóng tai nghe.

“Tám tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy người, ta liền yêu người.”

Nghe từng câu từng chữ, nội tâm Khê Nhược luôn căng thẳng, trong lòng khó chịu như có trăm ngàn con kiến bò qua.

“Người là đệ đệ quan trọng nhất của ta.” Đạm Tình chậm rãi nói, “Khi biết người muốn đi ám sát hoàng hậu, ta rất sợ hãi, vì thế luôn theo sau người..... Nhưng vẫn không bảo vệ tốt người.....” Chuyện này vẫn làm hắn luôn canh cánh trong lòng.

Khê Nhược cố gắng đè nén tất cả cảm xúc của mình, tiếp tục nghe hắn nói.

“Ta luôn nghĩ, như thế nào làm cho người vui vẻ, khoái hoạt. Cha ta quen biết rất nhiều người, cho người đến chỗ hắn là biện pháp tốt nhất.” Đạm Tình dừng một lát, “Nhưng sau khi người tỉnh lại, trong đầu ta liền sinh ra ý niệm rất ích kỷ: Không thể để cho người đi.”

“Bởi vì khi đó ta đột nhiên phát hiện ánh mắt của người rất trong sáng, đó là..... Thuần khiết.” Đạm Tình thanh âm không lớn, nhưng từng chữ từng chữ lại chạm đến điểm mềm mại nhất trong lòng Khê Nhược, làm lòng hắn gợn sóng, cũng rất nhanh khuếch tán ra toàn bộ thân thể.

Nguyên lai, nói cũng có thể làm người say. (say rượu hay say tình???)

“Ta yêu người.” Ánh mắt Đạm Tình tràn ngập yêu thương.

“Khê Nhược”, Đạm Tình đem hắn kéo vào trong lòng, dùng cằm cọ cọ mái tóc óng mượt, xinh đẹp tuyệt trần: “Ta lãng phí nhiều năm như vậy, hiện tại mới nói yêu người, người có hay không trách ta?”

Khê Nhược hoảng hốt lắc đầu, như lạc vào cảnh mơ, đây chẳng phải như hắn mong muốn sao? Vân Đạm Tình đã thủy chung yêu thương hắn! Hắn không biết như thế nào thích ứng sự kinh hỉ hạnh phúc này, chỉ có thể đem mặt mình chôn sâu vào bộ ngực rắn chắc của Đạm Tình, nghe nhịp đập hữu lực trong lòng ngực của đối phương, hơi thở ấm áp từng ngum từng ngum thổi bên tai.

Cổ họng Đạm Tình bị sợi tóc Khê Nhược vướng vào, vì thế theo bản năng cúi đầu, tìm kiếm phiến môi đỏ mọng mềm mại kia, vững vàng hàm trụ trong miệng, tinh tế thưởng thức vị ngọt trong đó.

Khê Nhược xê dịch thân mình, phía sau gáy đỏ ửng lên.

Đạm Tình lập tức khai mở hàm răng hắn. Chiếc lưỡi nóng bỏng tiến quân thần tốc, khi thì khinh xúc lưỡi, khi thì khiêu khích lợi, thời điểm kịch liệt liền quấy rầy toàn bộ khoang miệng, khổng chế đầu nhũ.

Khê Nhược chưa từng gặp qua trường hợp này, não bộ lập tức thiếu dưỡng khí, ngón tay dài trắng nõn nắm chặt bờ vai Đạm Tình.

Đạm Tình di chuyển lưỡi đến cổ hắn, in lại dấu hiệu của chính mình.

Khê Nhược cảm thấy lòng ngực phập phồng, cùng nam nhân da thịt tương tiếp như vậy thật tuyệt vời. Nhiệt độ cơ thể dung hợp làm cho hắn không khỏi run rẩy rên rỉ. Hầu kết phập phồng, trên khuôn mặt mờ hồ hiện lên những giọt mồ hôi trong suốt.

Bàn tay hữu lực của hắn xoa vòng eo nhỏ của Khê Nhược, chần chờ một lát, không có gì ngoài đai lưng.

Một lát sau trang phục lộn xộn, phụ tùng từng kiện, từng kiện rơi xuống.

Trong thời khắc xuân về hoa nở.

Không được trang phục che chắn, thân thể hoàn mỹ không tỳ vết hiện ra ở trước mắt.

Căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy nhịp tim hai người.

Tầm mắt Đạm Tình nhìn dọc theo cơ thể khéo léo của Khê Nhược, thẳng đến mắt cá chân, dừng một chút rồi lại hướng lên trên. Thân thể Khê Nhược từng nơi từng nơi đều làm hắn sợ hãi, vì đây là một kiệt tác của thượng đế. Hắn thầm nghĩ đem cảnh đẹp này ghi tạc trong đầu, vĩnh viễn nhớ mãi không quên.

Cuối cùng, ánh mắt Đạm Tình chạm vào ánh mắt Khê Nhược đang nhiễm một tầng ái dục vẫn như cũ trong suốt mê người, Đạm Tình không khỏi bị một loại cảm giác thần thánh bao phủ. Lúc này hắn không hề bị dục vọng nguyên thủy tác động, ngược lại thăng hoa bởi nghi thức niết bàn thuần khiết.

Khe Nhược đứng ở trước mặt, im lặng mà ngọt ngào, giống như đời đời kiếp kiếp chưa từng thay đổi, vẫn dùng linh hồn trong suốt cùng thân thể hoàn mỹ chờ đợi hắn trở về, đòi lấy, đón lấy, kính dâng.....

Nguyên lai một người có thể đối một người khác sinh ra tình cảm mãnh liệt thiêu cháy chính mình.....

Đạm Tình thật cẩn thận vươn tay, chạm được phía sau Khê Nhược liền chặt chẽ chế trụ, không buông ra.

Mười ngón tay giao triền.

Sợi tóc tán loạn.

Thường thức bức tranh của danh họa cổ đại, thành kính mà cẩn thận chạm vào thân thể đối phương, hưởng thụ mỗi tác da thịt tiếp xúc, lửa nóng rạo rực, luật động cùng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, linh hồn bởi vì va chạm mà kêu gào đòi giải thoát khỏi trói buộc thân thể.

Thời gian, không gian đều dừng lại, biến mất.

“Chỉ cần người biết thế giới này có người, có ta là đủ rồi.”

Bên tai Khê Nhược tựa hồ vang vọng thanh âm mỉa mai hoặc gợi tình của Đạm Tình, khóe mắt không khỏi chảy xuống một giọt lệ trong suốt.

Mặc kệ như thế nào, hắn đã không cô độc.

Hắn nguyện ý quên đi Phù Nhật, quên đi chính mình.

Chỉ cần có thể tồn tại trong lòng Đạm Tình.

Hương thơm đàn hương nhẹ nhàng bay lên bao phủ quanh căn phòng.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng tiêu dứt quãng, đem ngôn ngữ ái tình ở trong đó hướng đến bầu trời đêm hắc ám.

9. Chương 9

Dư quang sáng sớm trước nay chưa từng có ôn nhu gọi người thức dậy, đặc biệt không tác dụng với những người lúc tối đã vận động kịch liệt.

Nhưng mà giọng người có thể làm được.

“Thiếu gia! Việc lớn không tốt!”

Một tiếng la như tiếng sấm phá thủng màn tai, trong phút chốc Đạm Tình liền mở to mắt, nhìn đến gã sai vặt bên cạnh mình đang tông cửa mà vào.

Khe Nhược bị kinh hách, nhu nhu mí mắt tỉnh tỉnh mê mê từ trên giường ngồi dậy. Thân thể lỏa lồ làm cho gã vừa tới phun máu mũi không ngừng.

Đạm Tình giận dữ, một bên dùng chăn bảo vệ mỹ nhân, một bên hung tợn trừng mắt Thạch Tử hỏi: “Sự tình gì, hô to gọi nhỏ?” thần sắc kia như là hận không thể móc tròng mắt người vừa tới.

Thạch Tử bắt buộc chính mình đem tầm mắt chuyển dời lên mặt Đạm Tình, nuốt nước miếng nói: “Lão gia ở trước cửa, muốn gặp người.”

“Hắn tới làm cái gì?” Đạm Tình kinh hãi.

Đôi mắt Thạch Tử đảo vài vòng sau đó nói: “Không biết.”

Đạm Tình là người thông minh, lập tức nhìn ra manh mối: “Hắn thế nhưng lại tìm ta đòi người?” Thầm nghĩ, cha của hắn, sớm hay muộn cũng sẽ biết Khê Nhược ở trong phủ của mình, huống chi hôm trước hộ pháp của hắn đã chết trong tay mình, nhất thời xuất một trận mồ hôi lạnh.

“Thạch Tử, người nói ta có bệnh trong người, không có biện pháp ra gặp hắn.” trước tiên kéo dài thời gian rồi nói sau.

Thạch Tử khúm núm đi ra ngoài.

“Khê Nhược, tỉnh tỉnh.” Đạm Tình vỗ nhẹ lên khuôn mặt hồng nhuận nhỏ nhắn của mỹ nhân. Trải qua sự tình đêm qua, Khê Nhược tựa như bị rửa ruột, duyên hoa tấn thối, giống như hương vị của rượu, tỏa vị mê người.

“Không đâu.” Khê Nhược mơ mơ màng màng nhú mày kháng nghị.

Nếu Khê Nhược mà bị cha mình mang đi, phiền toái thật lớn. Sự tình như lửa cháy xém tới lông mày, nhưng là đạm tình vẫn là luyến tiếc gọi hắn dậy, vì thế lập tức gọi các tâm phúc trong thành, thừa lúc Khê Nhược ngủ say đem hắn vào vương phủ. [thật sự là giống trư chỉ có tể bào ngủ thui _-|||]

Đạm Tình tưởng, nếu đưa Khê Nhược vào phủ của đại lục hoàng tử, cha hắn là có điều cố kỵ.

Thủ hạ hộ tống Khê Nhược vừa đi, Vân Nguyệt Khai liền bước vào.

“Đạm Tình, thân thể không tốt sao?”

Đạm Tình trừng mắt nhìn kẻ đang cười tươi như hoa, dù qua tuổi bốn mươi nhưng dung mạo vẫn là tuyệt luân, một chữ cũng nói không nên lời.

“Người còn dối ta sao? Cho người thừa kế tất cả của ta là bạc đãi người sao?” Vân Nguyệt Khai bỏ mặt mũi qua một bên, mắt ngẩn lệ.

Đạm Tình vẫn là không nói.

“Quên đi, hôm nay không bức người”, Vân Nguyệt Khai nói, “Có thể nói cho phụ thân, người sinh bệnh gì sao?” Gặp Đạm Tình vẫn như cũ không có phản ứng, hắn liền tự rót chén trà, uống một ngụm: “Miệng mãi quá độ, luôn không tốt.”

Đạm Tình vừa thẹn vừa giận: “Người đừng nói bừa! Ta cùng Khê Nhược.....” Lời vừa ra khỏi miệng, thầm nghĩ chuyện xấu.

“Khê Nhược?” Vân Nguyệt Khai nheo lại mắt.

“Cô nương của Thúy Hoa Lâu.” Đạm Tình lập tức phản ứng. [Khê Nhược vừa tỉnh lại đánh cái hắt xì]

Vân Nguyệt Khai cười nói: “Hoa phổ không phải chỗ tốt, người cũng nên lập gia rồi”

Đạm Tình trong lòng không hờn giận: “Cha, người đừng đi vòng vèo, có chuyện nói thẳng.”

“Dem người đến vương phủ, ta còn có thể nói cái gì?” Vân Nguyệt Khai nhẹ nhàng vuốt ve chén trà.

Mặt Đạm Tình lập tức trở nên trắng bệch, miệng cũng bắt đầu phát run: “Cha, người vì cái gì không chịu buông tha Khê Nhược.....”

“Khê Nhược. Nguyên lai là hắn. Khá lắm cô nương của Thúy Hoa Lâu.” Vân Nguyệt Khai nhắm mắt lại tỉnh tể phẩm trà, “Mặc kệ người gọi như thế nào, nhớ kỹ, hắn không phải Thủy nhi, không phải Khê Nhược, không phải bất luận kẻ nào, hắn là Phù Nhật công cụ báo thù của chúng ta.”

“Cha.....”

“Người còn che chở hần cũng đừng gọi ta là cha.”

“Cha, ân oán trước kia không cần đổ lên đầu hần, ta cầu xin người.”

“Người vì hần ăn nói khép nép với ta?” đây là đứa con kiệt ngạo bất tuân của hần sao?

“Cha, ta..... Ta nghĩ cùng hần cùng một chỗ.....”

Vân Nguyệt Khai dùng sức bóp nát chén trà: “Người hần là không vì tiện nhân kia mà trở mặt với ta?”

“Không dám.” Đạm Tình không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngữ khí đầy hàm xúc.

“Như thế nào người mới hết hy vọng, muốn ta để người với đồ đệ chết tiết kia sao?” Vân Nguyệt Khai nhô nhả đột nhiên trở nên hơi phi yến diệt. Ánh mắt đỏ sẫm điên cuồng.

Đạm Tình tâm đau không nói nên lời, một mặt là phụ thân bị thù hận mê hoặc tâm trí, một mặt là người hần vô cùng yêu thương. Nếu lúc trước không nhìn thấy một màn phụ thân ức hiếp Phù Nhật, hần vẫn còn như trước kia sùng bái phụ thân của mình, ngoan ngoãn mà làm thiếu chủ của Di Tình cung.

10. Chương 10

Khê Nhược thật lâu không có ngủ ngon như vậy. Có thể là do bản năng con người, sau khi tiến vào thân thể của Phù Nhật, hần vẫn không quá thích ứng, thẳng cho đến hôm qua khi hần cảm nhận được hần và cơ thể của Phù Nhật đã hợp nhất, mỗi dây thần kinh của hần đều căng đến cực hạn, cả người hần như bị say sóng, mỗi một nặng nề vây lấy hần. Nghe Đạm Tình hoảng hốt gọi tên mình, cũng không nguyện rời giường, thân thể chỉ muốn ngủ.

Trong mộng, ba ba cùng mẹ mẹ đang tổ chức hôn lễ cho hần. Cảnh tượng rất chân thật, đến nỗi từng chi tiết đều rõ ràng. Chú rể mặt lễ phục khuôn mặt giống mình như đúc. Khê Nhược biết đó là Phù Nhật.....

Không biết qua bao lâu, Khê Nhược cảm thấy khuôn mặt phát đau, đạm tình đang vỗ vào mặt hần, vì thế mở to mắt.

Xuất hồ ý liệu, một tiểu cô nương phấn phấn đô đô khoảng chừng năm tuổi đang nhìn hần rồi cười khanh khách: “Ca ca, người tỉnh?”

Khê Nhược lắp bắp kinh hãi, nhìn quanh bốn phía, căn phòng đã thay đổi. So với căn phòng lớn xa hoa của Đạm Tình, gian phòng này theo phong cách cổ xưa rất khác biệt, hơn nữa trong không khí tựa hồ còn tràn ngập được hương.

“Ca ca, phụ thân bảo ta gọi người đi ăn cơm.” Đứa bé trước mặt âm thanh thanh thúy, bộ dáng khả nhân.

Khê Nhược cân nhắc, chẳng lẽ ta đã chết, lại đầu thai thêm lần nữa? Cuống quýt bảo tiểu hài tử cầm gương đến, cẩn thận đoan trang, phát hiện khuôn mặt không thay đổi mới yên tâm buông xuống.

“Ca ca, bên này.” Tiểu hài tử vui tươi hơn hờ kéo tay Khê Nhược.

Khê Nhược lòng tràn đầy hồ nghi, muốn hỏi nhưng lại không biết nên mở miệng từ đâu.

Đi vào chính sảnh, chỉ thấy hai nam tử thần thái bất phàm đang đối ẩm.

“Phù Nhật công tử, mời ngồi.” trong đó có một người bất quá chỉ ba mươi, có vẻ tiên phong đạo cốt, thoát phàm tuyệt tục.

“Cha.” Tiểu hài tử lập tức chạy qua.

Nam tử cười dài ôm lấy tiểu quỷ nói: “A, đã lớn như vậy mà còn ở trước mặt khách nhân làm nũng.”

Tiểu hài tử giương miệng: “Ta mới không có làm nũng.”

Nam tử chuyển hướng Khê Nhược cúi nhẹ đầu: “Công tử chớ cười, tại hạ Vương Phong Mạnh, là bằng hữu của Vân công tử, đây là tiểu nữ Linh nhi.”

Khê Nhược đáp lễ.

“Vân công tử có việc bận, cho nên không thể không ủy khuất Phù Nhật công tử ở hàn xá vài ngày.” Vương Phong Mạnh nói chuyện văn nhã.

“Đạm Tình hấn làm sao vậy?” Khê Nhược khẩn trương.

Vương Phong Mạnh cười mà không đáp.

Khê Nhược cố gắng nhớ lại, tựa hồ chuyện này cùng Vân Nguyệt Khai có liên quan, cảm thấy khẩn trương, liền hướng cửa chạy đi, lại bị một nam tử khác chặn lại.

“Phù Nhật công tử, ngươi muốn đi đâu?” nam tử anh tuấn nhú mi, ngữ khí không tốt.

“Về nhà.” nhà, vốn là không có, nhưng còn Đạm Tình, còn có hết thấy.

“Ngươi không biết Vân đại ca khổ tâm sao?” nam tử nhú mày nói, “Ngươi hiện tại trở về, Vân bá bá nhất định bắt ngươi về Di Tình cung.”

“Ta có thể trốn ở đây bao lâu?” Khê Nhược lạnh lùng nói, “Tránh ra.”

“Phù Nhật công tử có tính toán gì không?” Vương Phong Mạnh hỏi.

“Ta.....” Khê Nhược cứng lưỡi. nếu gặp đạm tình thì phải làm thế nào, chẳng lẽ phải tiếp tục làm sát thủ cho Vân Nguyệt Khai? ‘nếu giết hoàng hậu, Vân Nguyệt Khai sẽ đồng ý cho ta cùng Đạm Tình lui ẩn giang hồ?’ Lời vừa ra khỏi miệng, mềm nhũn, ngay cả chính mình cũng không thể tin được.

Nam nhân cười lạnh: “sợ là ngươi còn chưa kịp chạm đến hoàng hậu, đã mỉm cười hạ hoàng tuyền. Lần trước ngươi không phải đã thử qua sao?”

Khê Nhược muốn phản bác nhưng lại không tìm thấy lời nào thích hợp, đành phải im lặng dùng ánh mắt giết người.

Lúc này Linh nhi đột nhiên ôm lấy chân hấn, bủ môi khẩn cầu nói: “Ca ca, ở lại, bởi Linh nhi ngoan được không!”

Khê Nhược nhìn đôi mắt linh nhi đã muốn hiện lên một tầng thủy khí, không đành lòng phụ bạc ý của nàng, suy sụp ngồi xuống.

**

Trên cái giường xa lạ Khê Nhược một đêm không ngủ.

Đạm Tình hiện tại như thế nào?

Hấn bắt đầu oán hận triều đại lạc hậu này – công cụ liên lạc với nhau cũng không có. Nhớ tới trước kia vì không muốn đạm tình quấy rầy mà hấn thường trốn trong phòng, bây giờ muốn gặp đạm tình chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Xa xỉ!

Khê Nhược bất đắc dĩ nhìn hôn ngân còn chưa tan trên người mình, nhớ tới Đạm Tình ôn nhu, không khỏi thở dài: “Một ngày không thấy như cách tam thu.”

“Là tưởng nhớ ta sao?” Ngoài cửa sổ không biết từ khi nào đã xuất hiện một bóng đen thon dài.

Âm thanh kia sao lại quen thuộc như vậy, dịu dàng nhưng cũng làm người ta run rẩy.

Khê Nhược giống như rơi vào hầm băng.

“Không mời ta vào sao?” Vân Nguyệt Khai một bên đẩy cửa, một bên cười, “Phù Nhật, đã lâu không gặp.”

“Sư phụ.” Khê Nhược cố gắng không chế cảm xúc của chính mình. Người không muốn gặp lại tự động xuất hiện.

“Thụ sủng nhược kinh”, Vân Nguyệt Khai khước miệng gờ lên, ánh mắt dị thường lạnh như băng, “Ngươi gọi sư phụ, ta không dám nhận a.”

Khê Nhựt nhìn hấn, thân mình hướng giường thối lui. Hấn không ngừng bảo mình không được chịu ảnh hưởng của Phù Nhật, nhưng là làm không được. Nhận thức của hấn đối với Vân Nguyệt Khai đều tiềm tàng trong trí nhớ của Phù Nhật. Vừa thấy Vân Nguyệt Khai, thần kinh của Phù Nhật sẽ tự động kéo ý thức của Khê Nhựt vào trạng thái khấn trượng.

“Một tháng qua, lá gan của ngươi cũng lớn ra không ít, trước câu dẫn con ta, sau đó giết ái tướng của ta.” Vân Nguyệt Khai trên mặt không có chút biểu tình, giống như đang nói chuyện của người khác.

Khê Nhựt lần đầu tiên gặp được nhân vật khó giải quyết như vậy.

Hấn nhắm mắt lại, một mạc tình cảnh trước kia liền hiện lên trong đầu..... Yêu. Hận. Tình. Cừ. Sau đó là vô tận sợ hãi. Phù Nhật, tình cảm của ngươi đều vì người này, lại không thể đối mặt, cho nên để lại cho Khê Nhựt ta giải quyết?[Phù Nhật:..... Người cho ta ngu ngốc.....]

Trong cuộc đời Khê Nhựt lần đầu tiên cảm nhận được loại tư vị này, đáy lòng dâng lên một cỗ ảm áp, năng lượng xỏ xuyên qua toàn thân.

Hấn nhớ có người từng nói muôn đối diện sợ hãi phải thoát khỏi sợ hãi của bản thân, vì thế hít sâu một hơi, nhắm mắt lại bắt đầu đếm ngược, làm cho chính mình chỉ sợ hãi ba mươi giây, sau đó bình tĩnh đối mặt Vân Nguyệt Khai.

Phù Nhật. Trí nhớ của ngươi cùng ta không quan hệ.

Hiện tại điều Ninh Khê Nhựt ta muốn làm là cùng Đạm Tình một chỗ. Dù bất luận kẻ nào ta cũng không để ý.

Mở mắt ra, thần sắc của Khê Nhựt đã trở nên trấn định uy nghiêm:“Thứ nhất, ta không câu dẫn Đạm Tình, ta thương hấn. Thứ hai, đối với người thương tổn Đạm Tình, ta tuyệt không tha thứ. Thứ ba, hạ nhân Di Tình cung đưa đi lại như vậy, ta không thể cam đoan không giết người.”

Vân Nguyệt Khai không nghĩ cư nhiên Phù Nhật lại chống đối mình, trên mặt bắt đầu không nhịn được, khóe miệng run rẩy nói:“Ngươi là trách ta đem Đạm Tình vào cuộc tranh giành quyền lực sao?”

Khê Nhựt không có mở miệng.

Vân Nguyệt Khai giận dữ, hấn hung hăng đẩy ngã Khê Nhựt, hai tay thô bạo xuyên qua áo lót hấn:“Tiện nhân! Ngươi không xứng nói như vậy với ta!”

11. Chương 11

Ánh mắt Khê Nhựt trở nên mê vông.

Thời gian không ngừng trôi.

Phù Nhật mười ba tuổi.

“Sư huynh, ngươi nói sư phụ có hay không thực chán ghét ta?”

“Như thế nào lại có thể?”

“Nhưng vì cái gì gần đây sư phụ không chịu nhìn ta?” Ba quang phản chiếu ánh chiều tà, chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp nhưng chưa thành thực của Phù Nhật, động lòng người không nói nên lời.

“Ta nghĩ, nhất định là bởi vì khuôn mặt Thủy nhi xinh đẹp, cha ta ghen tị.”

“Nói vậy, sư phụ mới xinh đẹp.” Phù Nhật lập tức phản bác.

Đạm Tình cười nói:“Ta không nói vậy, Thủy nhi so với phụ thân ta còn hảo hơn. Nếu Thủy nhi là cô gái, ta nhất định thích người.”

“Ta không lấy người. Người ngủ mơ a”, Phù Nhật nói, “Ta muốn gả cho sư phụ, làm nương người.”

“Xú tiểu tử, ngươi dám chiếm tiện nghi của ta?” Đạm Tình cho hấn một quyền, Phù Nhật lập tức phản kích. Hai hài tử náo thành một đoàn.

Đến buổi tối, Phù Nhật còn bị vậy bởi trạng thái hưng phấn, như thế nào cũng ngủ không được, vì thế liền ra khỏi phòng.

Bất tri bất giác, hần đi đến chỗ sâu bên trong Di Tình cung, đứng trước một mộ phần.

Di Nhật từ đó tới nay chưa bao giờ tới nơi này, rất là tò mò.

Mộ của ai? Vì sao lại thê lương như thế?

Hần tò mò đến gần, muốn nhìn tên người trên đó, miệng liền bị người bịt lại. Phù Nhật lập tức động thủ. Người nọ liền buông tay, Phù Nhật liền rút xuống.

Lúc này ánh trăng từ trong mây chui ra, nương ánh trăng, Phù Nhật thấy được Vân Nguyệt Khai khuôn mặt trắng bệch cùng con người đỏ ửng.

“Sư phụ.” Phù Nhật hấp hấp cái mũi, ngửi được một cỗ mùi rượu.

“Tiện nhân!” Vân Nguyệt Khai tựa hồ mắt diếc tai ngơ, một phen kiểm trụ thân thể gầy yếu của Phù Nhật, dùng sức đẩy ngã xuống, điên cuồng xé rách quần áo trên người hần, “Vì cái gì!”

“Sư phụ!” Phù Nhật căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể dùng sức khóc kêu, âm thanh khàn khàn thảm thiết quanh quẩn trong sơn cốc, đánh thức chim tước đang ngủ say.....

“Cha..... Thủy nhi?” Đạm Tình lẳng lẳng trừng mắt nhìn hai người trước mặt gần như trần trụi đang ôm lấy nhau, vạn phần kích động.

Vân Nguyệt Khai cũng đã muốn tỉnh bầy phần, đứng lên, nhìn Phù Nhật đang khóc không thành tiếng, hơi hơi nhăn mày một chút, sau đó khôi phục tươi cười bình thường: “Phù Nhật, ngoạn cao hứng sao? Nếu không lại làm thêm một lần, Đạm Tình cùng ngươi cũng tốt.”

Phù Nhật không thể tin được sư phụ lại đối hần làm ra loại chuyện này, đã muốn hoàn toàn đại ra, cái gì cũng nhìn không tới, nghe không được, chính là chỉ đem thân thể cuộn lại thành một đoàn, ở trong một nơi hoang vu phá lệ tổ nên nhu nhược vô lực. Thân thể tuyết trắng nhuộm đầy vết thương màu đỏ nhìn thử một cái như huyết vũ dưới ánh trăng.

Đạm Tình yên lặng không nói gì cởi áo mình ra, bao lấy thân thể của Phù Nhật, xoay người đối Vân Nguyệt Khai chậm rãi phun ra hai chữ: “Cầm thú.”

Vân Nguyệt Khai một chương phiền đi: “Đây là thái độ đối với phụ thân sao?”

Trên khuôn mặt góc cạnh của Đạm Tình lập tức nổi lên năm dấu ngón tay đỏ tươi, khoe miệng xuất hiện tơ máu, ánh mắt lại vẫn như cũ lãnh liệt: “ta không có phụ thân như ngươi.” Dứt lời ôm lấy Phù Nhật hướng ngoài cốc mà đi.

“Tình nhi, ngươi nghe ta giải thích.” Vân Nguyệt Khai luôn trấn định bỗng có chút hoảng, “Ta làm như vậy là có nguyên nhân.”

Đạm Tình dừng lại cước bộ: “Rượu say loạn tính?”

Vân Nguyệt Khai nói: “Không phải.”

Đạm Tình nói: “Thì ra ngươi dự tính đã lâu.”

Vân Nguyệt Khai không có nói. Đạm Tình nghĩ hần cam chịu, trong lòng vô cùng khó chịu, lập tức quay đầu đi.

Không biết đi bao lâu, chân Đạm Tình bắt đầu run lên, vì thế buông Phù Nhật ra, ngồi xuống.

“Thủy nhi”, Đạm Tình nhẹ nhàng mà vuốt ve đầu Phù Nhật, “Chúng ta trước tìm chỗ ngủ, ngày mai ra khỏi cung có được không?”

Ánh mắt mê vông của Phù Nhật bắt đầu phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn hần: “Ra cung?” cổ họng của hần cơ hồ không thể phát ra âm, Đạm Tình nghe được tâm bắt đầu thấy đau

“Đúng. Đến địa phương cha ta không tìm thấy.”

“Không cần, ta không cần!” Phù Nhật giống như nổi điên kêu to, “Ta muốn cùng sư phụ!”

“Người có biết hắn đã làm gì với người không?” Đạm Tình cố hết sức đè vai hắn, muốn cho hắn an tĩnh lại.

“Ta không cần biết. Ta chỉ cần sư phụ!” Phù Nhật rơi nước mắt hạ giọng

Đạm Tình bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Ta biết sư phụ không thích ta, hắn yêu chính là một sát thủ”, Phù Nhật ngừng khóc, “Hôm nay chỉ làm ta với người khác, mới.....”

Đạm Tình ngừng thở, ngực giống như bị tảng đá ép tới không thở nổi, cứ phập phồng.

“Nhưng chỉ cần sư phụ ở bên cạnh ta, làm cái gì ta đều nguyện ý.” Phù Nhật lau khô nước mắt, “Trở về đi, sư huynh.”

“Thủy nhi, theo ta đi!” Đạm Tình cầm lấy tay hắn, một bên quát, “Người cứ như vậy sớm hay muộn cũng phát điên!”

Phù Nhật nói, một chữ một chút: “Ta không phải Thủy nhi, ta gọi là Phù Nhật.”

Trí nhớ của hắn về Vân Nguyệt Khai dần dần hiện ra, thân thể Khê Nhược bắt đầu cứng ngắc, quên phản kháng.

“Đạm Tình làm như vậy cho người khoái hoạt sao?” Vân Nguyệt Khai hung hăng cắn nụ hoa trước ngực hắn.

Thân thể Khê Nhược run mạnh, chợt phục hồi tinh thần lại, dùng toàn bộ khí lực đẩy người ra.

Vân Nguyệt Khai cười nhẹ, nắm lấy hắn, lại bị đẩy ra.

“Người cách ta xa một chút.” Khê Nhược nói.

Vân Nguyệt Khai cười: “Người học xấu, sao lại không muốn a.”

“Vì cái gì người lại tra tấn Phù Nhật?” Khê Nhược hỏi. Vân Nguyệt Khai có biết hay không hắn đã đem người yêu hắn nhất đưa vào tuyệt lộ.

“Vì cái gì? Thế giới này có bao nhiêu vì cái gì?” Vân Nguyệt Khai lạnh lùng nói, “Người không đi hỏi nương của người vì cái gì giết tỷ tỷ của ta?”

“Cho nên người đem phần hận phát tiết lên người Phù Nhật, thậm chí hy sinh con của mình?” trong đầu Khê Nhược chợt hiện ra một câu trong tiểu thuyết: Oan oan tương báo khi nào mới dứt.

“Người nói thật nhiều! giống như bình thường dùng thân thể phối hợp với ta, không phải tốt lắm sao?” Vân Nguyệt Khai cả giận nói, một bên nắm lấy tay của Khê Nhược.

Khê Nhược cuống quýt vận khí chống lại hắn.

Vân Nguyệt Khai tay phải dùng chiêu hoàng hà đảo lưu nắm lấy vai của Khê Nhược, đồng thời đồng thời nắm chặt tay hắn, ngay sau đó dùng chiêu thức ép sát.

Khê Nhược còn không có hoàn toàn thích ứng thân thể hiện tại, mặc dù có thể miễn cưỡng ứng đối, nhưng không bao lâu, trên trán liền toát mồ hôi.

“Người vẫn là nên dành khí lực ở trên giường đi.” Vân Nguyệt Khai dùng khuôn mặt thiên sứ nói lời nói thâm đặng của ma quỷ, Khê Nhược tức giận đến khuôn mặt đều đỏ.

“Vân Nguyệt Khai! Người vẫn là người sao! Người có biết cảm tình của Phù Nhật đối với người là sao không!” Khê Nhược bị bức lui đến góc chết, thở hồng hộc lớn tiếng chất vấn nói.

“Ít nói nhảm!” Vân Nguyệt Khai ra tay không chút hàm hồ.

Khê Nhược náy mắt thấy sắp bị chế trụ, đột nhiên nhớ tới tiểu Nho lúc nhỏ bắt hắn luyện quyền.

Vân Nguyệt Khai là cao thủ, thấy Khê Nhược như vậy rất có hứng thú, kín không kè hở, chỉ có thể mạnh mẽ tấn công để dành chiến thắng. Khê Nhược quyết định thật nhanh, cố ý để lộ sơ hở bên phải, dụ dỗ Vân

Nguyệt Khai phi thân đánh tới. trong nháy mắt khi hấn sắp chạm mình, Khê Nhược đem nội lực vận đến đầu ngón tay, dùng phương pháp phòng ngự, điểm huyết hấn.

“Vân Nguyệt Khai, ta không nghĩ dây dưa với ngươi, chỉ hy vọng ngươi không can thiệp chuyện của ta cùng Đạm Tình.” Khê Nhược nắm lấy cơ hội điểm huyết vị của Vân Nguyệt Khai, làm cho hấn không thể động đậy.

“Ngươi mỗi ngày trần trọc hầu hạ dưới thân ta còn chưa đủ, hiện tại lại câu dẫn Đạm Tình?”

“Ngươi.....” Khê Nhược đột nhiên cảm thấy Vân Nguyệt Khai nói chuyện rất giống người đàn bà chanh chua.

Phù Nhật người người thích chính là loại người này sao? Mặc kệ trước đây hấn đối người có bao nhiêu hảo, nhưng mà hấn điên rồi, căn bản không hiểu tâm tư của người, không đáng cho người mong nhớ.

“Phù Nhật thật đáng thương.” Khê Nhược thần sắc bi ai nói, “Thời điểm hấn đi cũng không thể nói cho người biết tâm ý của hấn.”

Vân Nguyệt Khai nhìn Khê Nhược, khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều, chính là cười: “Tâm tư của tiện nhân không phải là giành lấy niềm vui của nam nhân sao?”

“Tiện nhân?” Khê Nhược giận, “Hảo, ta hiện tại cho ngươi xem tiện nhân chân chính là thế nào.” Nói xong nâng cằm Vân Nguyệt Khai lên rồi hung hăng hôn lấy.

Tuy rằng thường xuyên làm việc này, nhưng là đối nhân vật, tình hình liền có vẻ dị thường quỷ dị.

Vân Nguyệt Khai nhìn nam nhân trước mặt trở nên cường thế không tránh khỏi sợ run cả người. Đầu lưỡi hung ác xuyên qua răng nanh hấn, vào sâu bên trong miệng, ngay khi hấn loạn ý tình mê, theo bản năng cuốn đầu lưỡi tìm kiếm, Khê Nhược lại nhanh chóng rời khỏi, cắn lấy đầu lưỡi hấn, sau đó lại bá đạo che mắt hấn lại, tại tiểu thất tùy ý làm bậy.

Trên mặt Vân Nguyệt Khai thoáng đỏ ửng.

“Ngươi có biết kế tiếp Phù Nhật sẽ làm gì không?” Khê Nhược cởi bỏ áo Vân Nguyệt Khai, tay vuốt dọc theo cổ hấn.

Xương quai xanh.

Kiên.

Sau đó là ngực.

Cuối cùng tay hấn dừng ở chỗ thắt lưng nhẹ nhàng mà xoa, vuốt ve da thịt đang co giãn.

Vân Nguyệt Khai cảm giác được một trận rung động, cố gắng khống chế chính mình, không có rên rỉ ra tiếng.

Khe Nhược nhìn đến hạ thân hấn đã muốn rục rịch, càng tiến sâu hơn, tiến vào nơi cấm địa.

Vân Nguyệt Khai rốt cuộc áp chế không được tình dục, bắt đầu trầm thấp thở dốc.

“Như vậy liền chịu không nổi? Phù Nhật còn muốn làm nhiều hơn.” Khê Nhược đột nhiên dừng động tác, không nhìn tới bộ dáng thống khổ muốn mà không được của Vân Nguyệt Khai, lập tức đứng dậy.

“Phù Nhật, ngươi cư nhiên đối với ta như vậy.” Vân Nguyệt Khai cắn răng nói.

“Ta nói, ta không phải Phù Nhật. Ta là Ninh Khê Nhược Tá Thi Hoàn Hồn.” Khê Nhược bình tĩnh nói.

“Ngươi nói bậy!” Vân Nguyệt Khai sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Phù Nhật đã chết.”

“Không có khả năng!” Vân Nguyệt Khai rống to.

Khe Nhược thần nhiên cười: “Tĩnh tĩnh đi. Ta là Phù Nhật trong nhận thức của ngươi sao? Cái người luôn che dấu dục vọng của mình, Phù Nhật đối với ngươi nói gì nghe vậy?”

“Phù Nhật, ngươi điên rồi.” Vân Nguyệt Khai run run môi an ủi chính mình.

“Ta là Ninh Khê Nhược. Phù Nhật đã chân chính không chịu nổi người, đã đi đầu thai rồi.” Khê Nhược tận lực tìm lời nói ít kích thích Vân Nguyệt Khai, “Hắn là người luôn yêu thương người nhất.”

“Không cần nói! Nói thêm ta giết người!” trong mắt Vân Nguyệt Khai kín tơ máu.

“Ta muốn nói. Nếu người còn tiếp tục như vậy, Đạm Tình cũng sẽ rời bỏ người.”

“Không cần nói! Ta biết Phù Nhật, người hận ta, người muốn báo thù, người cố ý gạt ta!” Vân Nguyệt Khai đã muốn bắt đầu bệnh tâm thần.

Khê Nhược phát hiện chính mình đang nói vô ích.

“Ha ha, bất quá người không có khả năng thắng ta.” Vân Nguyệt Khai cười ha hả

Khê Nhược nhú mày.

“Kế hoạch của ta còn có thể tiếp tục. Ta dùng mạng con ta đổi lấy đầu người.” Vân Nguyệt Khai khôi phục biểu tình bình thường, mỉm cười nói.

Khê Nhược tâm lạnh lùng: “Cái gì?”

Vân Nguyệt Khai nói: “Trong một tháng giết hoàng hậu, bằng không Đạm Tình sẽ trúng độc vong mạng.”

Trên đời sẽ không có gì tự nhiên mà có. Thế giới luôn tồn tại định lý trao đổi.

Đùng vậy, hạnh phúc cần hai tay chiếm lấy.

Nếu dùng sinh mệnh người khác đổi lấy người mình yêu, có lẽ bất luận kẻ nào cũng có thể giết người.....

Khê Nhược không biết làm sao trừng mắt Vân Nguyệt Khai, hắn là thật sự điên rồi sao, thế nhưng lại dùng con mình đặc cược? Không đúng, hắn không phải đánh bạc, hắn đã sớm biết chính mình tất nhiên sẽ chọn Đạm Tình.

Chỉ cần đáp ứng, hoặc là hoàng hậu chết, hoặc là chính mình chết, Vân Nguyệt Khai muốn kết cục nào? Hay là cái nào hắn cũng muốn?

Nếu cự tuyệt? Vân Nguyệt Khai thật sự sẽ giết Đạm Tình? Đối hắn có lợi gì?

Kiến thức khi hắn học đại học hiện tại đã có tác dụng, Khê Nhược bắt đầu từ lợi ích phân tích toàn bộ sự kiện, trực giác nói cho hắn biết chuyện xưa cất giấu rất nhiều bí mật.

Trung tâm chính là thân thể của Phù Nhật.

12. Chương 12

Sau khi đưa Khê Nhược đi, Đạm Tình bắt đầu hoài nghi quyết định của chính mình có chính xác hay không.

Vân Nguyệt Khai sẽ không xông vào vương phủ, nhưng là lấy hắn cá tính, đánh lén cũng rất có khả năng a. Luận về thể lực trên giang hồ của hắn, không ai là đối thủ, nếu Vân Nguyệt Khai muốn bắt Khê Nhược, Vương Phong Mạnh cũng không có cách gì.

Chỉ có cách để hắn đến chỗ lục hoàng tử thôi? Đạm Tình nhìn một màu xuân sắc ngoài cửa sổ, tâm tình lại hảo bất khởi lai. Hắn hẳn là sẽ không rời mình đi? Hình ảnh Khê Nhược tươi cười hiện ra trước mắt. Kia mi gian nhu tình, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, thân thể mềm mại không có lúc nào là không ở kích thích Đạm Tình nhớ lại.

Không được, hắn nhất định phải nhìn thấy Khê Nhược, Khê Nhược, ai cũng không thể cướp đi. Nghĩ vậy, Đạm Tình lập tức thay quần áo, lòng nóng như lửa đốt chạy tới Vương gia.

Khê Nhược sắc mặt không tốt lắm, lẳng lặng ngồi bên cạnh Vương Phong Mạnh. Đạm Tình nghĩ hắn nhìn thấy mình hẳn sẽ thực vui vẻ mà chạy lại, nhưng hắn lại chính là cười cười, ánh mắt không có nhiều lắm biểu tình.

Cuối cùng vẫn là Vương Phong Mạnh đánh vỡ không khí yên lặng: “Ta cùng bằng hữu có hẹn, sẽ không đã quấy rầy hai vị.” Dứt lời đứng dậy rời đi.

Đạm tình kéo Khê Nhược vào trong lòng, thương tiếc hỏi: “Như thế nào không có tinh thần?”

Khe Nhược ngồi trên người hắn nói: “Không phải.”

“Còn nói không phải, một ngày không gặp, người thực gầy.” Đạm Tình dùng bàn tay có chút thô ráp cấn thận vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Khê Nhược.

“Ngày hôm qua, cha người đi tìm ta.” Khê Nhược nắm lấy tay hắn.

Đạm Tình ngừng thở không lên tiếng.

“Hắn đồng ý chúng ta cùng một chỗ, nhưng điều kiện là giết chết hoàng hậu.” Khê Nhược nhìn ánh mắt hắn.

“Người đáp ứng rồi?” Đạm Tình che dấu không được kinh hoảng.

“Ta không thể không đáp ứng.” Khê Nhược cười khổ, chẳng lẽ cho Đạm Tình biết cha hắn dùng tính mạng hắn để áp chế mình?

“Người không thể làm như vậy!”

“Vì cái gì?”

“Người giết không được nàng, người chỉ biết thương tổn chính mình, đã quên lần trước sao?”

“Người yên tâm, ta đã nghĩ kĩ, nếu thuận lợi thì một tháng là xong”

“Kia cũng không được!”

“Người không muốn cùng ta cùng một chỗ sao?”

“Không phải.....” thanh âm Đạm Tình càng ngày càng thấp, “Người không thể giết hoàng hậu.....”

“Ta giết người nhiều như vậy, căn bản không cần suy nghĩ.” Khê Nhược nhìn vẻ mặt thống khổ của Đạm Tình, trong lòng như dao cắt, nhưng vẫn là giả bộ ngu ngơ để hắn nói ra chân tướng.

“Nàng là.....” Đạm Tình miệng tương tự hợp hợp vài lần, như cũ nói không nên lời.

“Nàng là..... mẹ ruột của Phù Nhật.” Khê nếu thay hắn nói ra sự thật.

Đạm Tình sửng sờ.

Trong lòng Khê Nhược cảm thấy nghi hoặc.

Đương kim hoàng hậu giết tỷ tỷ của Vân Nguyệt Khai, cho nên Vân Nguyệt Khai bắt đi thái tử cũng chính là hắn nuôi lớn, chờ đợi nhìn đến cảnh mẫu tử tương tàn.

Chính là Đạm Tình, người trong đó sắm vai nhân vật gì?

Khe Nhược đột nhiên cảm thấy cái mũi ê ẩm, không biết làm thế nào để đối mặt với hết thảy của thế giới này, vì thế không muốn ra khỏi phòng.

Hành lang bằng gỗ uốn lượn không thấy điểm dừng, làm cho người ta thấy nhút nhát.

Lệ lập tức sẽ rơi, Khê Nhược dùng ống tay áo che lấy mặt, nhanh hơn bộ pháp, sợ nha hoàn sai vặt chê cười

“Ai nha!”

Thẳng đến khi nghe được tiếng la thanh thúy, Khê Nhược mới phát hiện chính mình va phải người khác, cúi đầu vừa thấy, tiểu Linh Nhi xoa hông đang muốn đứng lên. Bàn tay nhỏ nhỏ đã muốn xuất huyết, nước mắt rơi ra, lại cắn chặt răng cố nén trụ.

Khe Nhược cuống quýt ngồi xổm xuống nâng nàng dậy, hướng trên tay nàng hà hơi: “Linh nhi đau không, đều do ca ca không tốt.”

Linh nhi lắc đầu: “Linh nhi không đau, ca ca đừng khóc.”

Khê Nhược nghe vậy nhìn cổ tay chính mình, mặt trên quả nhiên ướt đầm.

Linh nhi lại lấy ra khăn tay màu trắng thay hấn lau nước mắt: “Ca ca không có đau cảm chút nào, không giống Quân Tắc ca ca.”

“Quân Tắc?”

“Quân Tắc ca ca rất dũng cảm, lần trước cánh tay bị tên đâm vài lỗ cũng không có khóc.” Linh nhi lộ ra biểu tình đắc ý, “Ta hiện tại liền mang người đi gặp hấn.” nói xong nàng nắm lấy tay hấn chạy đi.

Khê Nhược xa xa trông thấy trong đình nhìn thấy thiếu niên tựa hồ cách biệt hồng trần đang đánh đàn, nhất thời tự biết xấu hổ: “Linh nhi, không cần chơi, ca ca mệt mỏi phải trở về ngủ.”

“Sớm như vậy! Ca ca, người đừng ngủ! Chúng ta cùng nhau ngoạn thôi!” Linh nhi xuất đòn sát thủ — quyết miệng, bộ dáng đáng yêu làm cho người ta đau lòng không dám nghịch ý nàng.

Người trong đình tựa hồ như bị quấy nhiễu, ngón tay dừng ở không trung, đứng lên nói: “Linh nhi, người lại khi dễ ai?”

“Quân Tắc ca ca thật hư, Linh nhi cũng không khi dễ người!” Linh nhi sinh khí lớn tiếng phản bác, làm cho Quân Tắc sang sảng tiếng cười.

Từ khoảng cách của hai người, Khê Nhược cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách mãnh liệt. Uy nghiêm của hoàng tộc tràn ngập trong không khí, cơ hồ đè ép thân thể hấn không thể động đậy.

Thời điểm Khê Nhược thấy được bộ dạng của Quân Tắc, không khỏi hút một ngụm lãnh khí.

Bọn họ thật sự bộ dạng quá giống.

Quân Tắc trong ánh mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc: “Các hạ là?”

“Ninh Khê Nhược.”

“Tại hạ Chu Quân Tắc. Có hay không ta từng gặp Khê Nhược huynh, người rất giống một người.” Quân Tắc trầm tư một lát sau chậm rãi nói.

“Tỷ như, người?” Khê Nhược cẩn thận đánh giá người trước mặt, nếu nói hấn có cái gì không giống mình, có thể là thể trạng. Cơ thể Quân Tắc không giống Phù Nhật, là loại người cương tính, thường ở trên chiến trường chém giết.

Tiểu Linh nhi ha hả xen vào: “Đúng vậy! Khê Nhược ca ca cùng Quân Tắc ca ca giống nhau giống như huynh đệ!”

Quân Tắc nhíu nhíu mày: “Linh nhi, ca ca mang đến hoa đào cao đặt trong thư phòng của cha người, người gọi tiểu hồng mang người đi ăn đi?”

Linh nhi hưng phấn mà gật đầu, lập tức vui vẻ đi với nha hoàng bên người Quân Tắc.

Quân Tắc thần sắc đề phòng, sau đó ý bảo Khê Nhược ngồi: “Khê Nhược huynh, nếu nói người cùng ta có năm phần tương tự, người cùng vương huynh quả thực chính là một cái song thai.”

“Vương huynh?”

“Đúng, chính là đương kim thái tử. Nếu không mới vừa ở trong cung cùng vương huynh uống trà, hiện tại ta còn thực nhận sai người.”

Khê Nhược “Oanh” một chút, đầu rối loạn. Phù Nhật không phải là thân sinh của hoàng hậu sao? Như vậy theo lý thuyết lúc Phù Nhật bị Vân Nguyệt Khai mang đi, thái tử liền mất tích a. Khi nào thì lại có một người nữa, hơn nữa cùng di nhất bộ dạng giống nhau như đúc?

13. Chương 13

“Cái gì! Khê Nhược, không, Phù Nhật cùng lục hoàng tử tiến cung?” Đạm Tình cơ hồ nắm chặt Vương Phong Mạnh, “Như thế nào người có thể cho lục hoàng tử cùng Phù Nhật ở cùng một chỗ?”

“Khi người đem người đến nơi này, không phải đã muốn đoán trước kết quả sao?”

Đạm Tình á khẩu không trả lời được. Tốc độ phát triển sự tình đã vượt xa dự tính của hần. Mỗi khi hần đụng tới chuyện của Khê Nhược, mọi cách nghĩ đều hoàn toàn biến mất.

“Hoàng cung dù không phải là nơi tốt để đi? Phù Nhật công tử có lục hoàng tử chiếu cố nhất định sẽ an toàn.” Vương Phong Mạnh khó hiểu nói.

“Ta không tin.” Nếu Di Tình cung là hang hổ, như vậy hoàng cung chính là lang oa. Vân Đạm Tình làm sao có thể mù oán mà lạc quan.

Vương Phong Mạnh nghĩ nghĩ: “Người muốn như thế nào?”

“Giúp ta trà trộn vào cung.” Vân Đạm Tình mỉm cười, ngữ khí khiến người không thể cự tuyệt.

.....

Không bao lâu, một người lưng hùm vai gấu hóa trang thành nữ bước lên sân khấu.

Đạm Tình sờ soạng một phen, đề nặng cổ họng nói: “Phong Mạnh huynh..... Đây, ta lo lắng.....”

Vương Phong Mạnh: “Thuật dịch dung của ta tuyệt đối số một, không ai có thể biết được. Người có thể yên tâm.”

“Vì cái gì ta phải phần thành cái dạng này?” Nhìn vào gương dáng người như hùng, khuôn mặt lại như nữ nhân, Đạm Tình khóc không được cười không xong.

“Bên người Lục hoàng tử có một nha hoàn là em vợ của huynh trưởng ta, ta đem người hoá trang thành bộ dáng của nàng cùng nàng đổi thân phận, chẳng phải rất tốt sao?”

Đạm Tình nhất thời không nói gì, nghĩ rằng trình độ thẩm mỹ của Chu Quân Tắc thật sự là sâu không lường được. “Đừng làm cho người thứ 3 biết.” Hần tháo xuống mặt nạ kinh thiên địa khiếp quỷ thần kia, cầm trong tay “Thưởng thức” Nửa ngày sau, bị trắng nhắm hai mắt lại.

Vương Phong Mạnh đưa qua hai bình dược thủy, vỗ vỗ vai hần: “Mang bình này theo, cần sử dụng, nhớ.”

Cùng lúc đó, Khê Nhược đi theo Chu Quân Tắc thẳng đến tẩm cung hoàng hậu.

Dọc theo đường đi Quân Tắc không có hỏi thân thế của Khê Nhược, chính là đơn thuần chỉ nói với hần về lễ tiết của hoàng gia, làm cho Khê Nhược có chút kinh ngạc.

Khê Nhược không biết trong hồ lô của Quân Tắc rốt cuộc là bán thuốc gì. Vì cái gì hần muốn tìm người làm thế thân thái tử, hơn nữa đúng dịp lại qua loa lựa chọn mình? Chu Quân Tắc tuyệt đối là một minh quân có thể trị quốc, nhưng vì các hoàng tử tranh đấu ở thâm cung, hần lại cố ý lựa chọn Ngũ Ca – Chu Tiễn, làm người ta khó hiểu.

Khê Nhược lại càng không hiểu được chính mình như thế nào lại mơ hồ đáp ứng yêu cầu của Chu Quân Tắc rồi bản thân hướng lối sau mà đi tới. Là vì muốn gặp mẹ ruột của Phù Nhật sao, tránh né Vân Nguyệt Khai, giết chết hoàng hậu, nhưng mà tất cả đều là lòng hiếu kỳ? Hần dùng lực lắc đầu, hy vọng gió thổi vào mặt có thể thổi đi ý niệm không rõ ràng trong đầu.

Lúc này, trước mặt đi tới một đám thái giám cung nữ. Trên khai là quần áo đẹp đẽ quý giá, hai mươi thái giám bên tả bên hữu mặt mày lạnh lùng. Quân Tắc thấy thế thối lui đến một bên cung kính nói: “Đại ca.”

Nam tử liếc nhìn Khê Nhược, chuyển hướng Quân Tắc: “Ai vậy, trước kia như thế nào chưa thấy qua?” vừa nói vừa động vào khăn che mặt của Khê Nhược.

Quân Tắc ngăn tay của nam tử lại: “Đây là biểu muội của ta, hôm nay cố ý đến bái kiến hoàng hậu.”

Nam tử cười lạnh:“Lục đệ khi nào thì có biểu muội, ta như thế nào không biết? Ta muốn nhìn bộ dạng khuyên quốc khuyên thành như thế nào.”

Khê Nhược nghe được toàn thân nổi lên nổi da gà, vì thế lui lại mấy bước.

Quân Tắc:“Đại ca không phải không biết, nương của ta xuất thân hèn mọn, thân thích cũng không ít. Biểu muội của ta cũng chỉ là một cô nương bình thường, chưa thấy qua người như thế này, thật sự thẹn thùng.”

Nam tử nhìn Quân Tắc, biểu tình đậm mạc:“Nếu như vậy, ta cũng không thể ép buộc.” Dư quang vẫn như cũ đặt trên người Khê Nhược:“Lục đệ nói rất đúng, người như thế nào thì tự mình phải hiểu lấy. Gà sinh con vĩnh viễn không thể thành phượng hoàng. Bất quá cầm trạch lương mịch, cũng là có thể tăng lên ba phần thân khí. Nếu như biểu muội nóng lòng xuất giá, chúng ta không hề thiếu thanh niên anh tuấn a.”

Ở đây mọi người hiểu được nam tử chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, chế ngạo Quân Tắc, nhưng là không ai dám biểu hiện ra chút phần nộ.

Quân Tắc cười nhẹ:“Đa tạ đại ca.”

Nam tử đầu vô mồm chiếm tiện nghi liền đắc ý dào dạt rời đi.

“Người nọ là ai?” Khê Nhược chính mắt thấy một hồi hoàng tử giao tranh, cảm giác mới mẻ kích thích.

“Đại hoàng tử Chu Minh Vũ.” Sắc mặt Quân Tắc không tốt lắm.

“Các người không hợp?” Khê Nhược hỏi.

“Ở trong cung vừa không có thể ăn bậy loạn uống cũng không thể nói lung tung, nếu không.....” kiếm Quân Tắc nhanh chóng ra khỏi võ để trên cổ Khê Nhược,“Tùy thời đều có khả năng chết.”

Khê Nhược nghĩ rằng ta cũng không phải không chết qua, bất quá vẫn là im miệng.

Bởi vì không phải chính thức triệu kiến, tiểu thái giám sẽ thông báo sau, Quân Tắc liền kéo Khê Nhược trực tiếp xông vào phòng ngủ của hoàng hậu.

“Quân Tắc, người ngươi mang đến tên gọi là gì?” thanh âm Hoàng hậu có tí mỗi mệ, Khê Nhược cách một tầng liêm, thấy không rõ mặt của nàng.

“Ninh Khê Nhược.” Quân Tắc nói.

“Hắn quả nhiên cùng Tiến nhi bộ dạng giống nhau?”

Quân Tắc nhắc rèm cửa phỉ thúy đem Khê Nhược đưa đến trước mặt hoàng hậu:“Ngài có thể chính mình xác định.”

Chỉ thấy ngón tay vàng ngọc vén lên khăn che mặt của chính mình, Khê Nhược theo cổ tay trắng nõn di động ánh mắt, cuối cùng dừng lại trên mặt hoàng hậu. Nàng không phải là khuôn mặt trung niên xinh đẹp, hé ra khuôn mặt cùng thân thể thập phần không hài hòa, có vẻ dị thường thương lão, khô héo giống như hạch đào, miệng còn có chút nhăn. Khê Nhược vốn tưởng rằng diện mạo của nàng hẳn là phi thường tương tự Phù Nhật, nhưng là.....

“Khuôn mặt của ta làm ngươi thực thất vọng?” Hoàng hậu hỏi.

“Không phải.” Khê Nhược cúi đầu phủ nhận.

“Không cần che giấu. Biểu tình của ngươi so với ngôn ngữ thật hơn nhiều lắm.” Hoàng hậu ý bảo Khê Nhược ngồi, sau đó đối Quân Tắc nói,“Chuyện này có thể giao cho hắn làm. Ta cũng khó biệt thiệt giả.”

“Chuyện gì?” Khê Nhược thập phần tò mò.

“Thay thái tử thành hôn.”

“Cái gì?” Khê Nhược từ trên ghế nhảy dựng lên. Hoang đường! Ninh Khê Nhược hắn còn chưa từng viết thư tình theo đuổi nữ sinh, nhưng còn không có vô sỉ đến nỗi thay người thành hôn a.

Quân Tắc nhú mày, đối với sự thất thố của Khê Nhược vô cùng bất mãn.

Khê Nhược truy vấn: “Vì cái gì?”

Quân Tắc có chút không kiên nhẫn: “Biết được càng ít, người sẽ càng an toàn.”

“Nhưng là ta đã có người yêu.” Khê Nhược quyết định đem chuyện của mình quán triệt nói rõ ra, “Ta sẽ không cùng những người khác kết hôn.”

Ánh mắt hoàng hậu khẽ động, Quân Tắc liền kêu nha hoàn bưng lên một mâm bàn trên châu mã não.

Này không phải lợi dụ sao? Tuy rằng ánh mắt bị một mảnh chói lọi sáng bóng làm không mở ra được, nhưng là Khê Nhược nghĩ bộ dáng Đạm Tình tức sùi bọt mép, vẫn là ẩn nhẫn lắc đầu, an ủi chính mình — ở cổ đại cho dù có tiền cũng không mua được gì.....[cái ý tưởng gì..... Hàn]

Quân Tắc thấy hần kiên định, vẻ mặt không khỏi toát ra vài phần tán dương: “Có thể quyết đoán cự tuyệt như thế, người vẫn là người đầu tiên.”

Hoàng hậu nói: “Nam nhân chủ yếu chỉ cần danh lợi, người cần gì, ta đều có thể cho người.”

“Ta đổi danh lợi không có gì hứng thú, nhưng muốn biết các người vì cái gì muốn làm như vậy. Nếu không có một giải thích hợp lý, ta cũng chỉ có thể tự mình phỏng đoán.” ánh mắt Khê Nhược di chuyển giữa hoàng hậu cùng Quân Tắc, “Là vì thái tử phi bộ dạng quá xấu, hay là..... Thái tử làm sao?” thời điểm hai chữ cuối ra khỏi miệng, Khê Nhược phát hiện sắc mặt bọn họ đều thay đổi.

14. Chương 14

“Bổ thân hoàn, uống vào sẽ khỏe.” trong đầu Khê Nhược bỗng nhiên hiện ra quảng cáo như vậy. Ba điều bất hiểu, thứ nhất là không con. Ở cổ đại là thế, người có sức lao động còn phải dưỡng cha mẹ, những kẻ có tiền thường mưu cầu danh lợi. Khê Nhược thở dài: chẳng lẽ ông trời để cho hần xuyên qua đây, vì hần nợ ai sao? thật sự hần không biết bản thân kiếp trước làm chuyện ác gì. Vốn thân thể của Phù Nhật từng làm cho hần cảm thấy ưu thương, nhưng hiện tại lại tăng thêm vài phần hài hước trong đó.

Chu Quân Tắc nhìn biểu tình lần lượt thay đổi của Khê Nhược, biết hần trong lòng có điểm do dự, liền nhân cơ hội khuyên nhủ: “Khê Nhược huynh, giúp người giúp mình. Người đã cùng thái tử bộ dạng giống nhau, chính là duyên phận. Nhắc tay giúp người, người vì sao chối từ?”

Khê Nhược liếc trắng mắt: nói thật thoải mái a, đây chính là ở xã hội phong kiến Trung Quốc, sao lại có loại chuyện tốt đẹp đó a.

Hoàng hậu im không nói được một lời, chính là ở bên cạnh lẳng lặng quan sát. Không có lợi thế, đàm phán lâm vào cục diện bế tắc.

“Người thật sự không muốn sao?” Quân Tắc chưa từ bỏ ý định. “.....”

Khê Nhược tâm vô ý thức rút một chút.

Hoàng hậu nháy mắt đem biểu tình của hần thu vào trong mắt: “người vừa rồi có nói người có ái nhân? Như vậy mạng của hần người nhất định thực dễ ý.”

Khê Nhược cười khổ nói: “Ngài đã muốn một bước, hiện tại hần đã muốn trúng kịch độc, không có mạng để người ép buộc đâu.”

Hoàng hậu xê dịch môi dưới, mặt không chút thay đổi nói: “Quân Tắc, ta đã già trí nhớ không còn tốt, người có thể nói cho ta biết trong cung có bao nhiêu ngự y?”

Ánh mắt Khê Nhược nhất thời tỏa sáng. Hần đã quên nơi này nơi nào đều là võ lâm cao thủ cùng y học kỳ tài, đạm tình nhất định có thể cứu chữa. Quân Tắc hướng hoàng hậu nhìn bằng ánh mắt kính nể.

“Thành giao.” Khê Nhược trầm tư một lát, chém đinh chặt sắt nói.

Thái Hậu vừa lòng gật đầu, lập tức để cho Quân Tắc mang hần về vương phủ, bí mật chuẩn bị một gian phòng nhỏ, an bài vài tâm phúc, ngày ngày đêm đêm không gián đoạn giáo huấn hần từng chi tiết trong

cuộc sống của thái tử. Không quá ba ngày, Khê Nhược đã muốn tâm lực tiêu tụy, cảm thấy trình độ của mình có thể so sánh với cảm tử đối.

“Khê Nhược huynh, sao rồi?”

“Còn sống.” Nhìn thấy Quân Tắc mặt mày hớn hởi, tâm trạng Khê Nhược làm sao có thể vui được, trả lời hữu khí vô lực.

“Khê Nhược huynh thật sự là hài hước.” Quân Tắc cười nói, “Hôm nay chúng ta đi ra ngoài đi một chút, giải sầu?” Khê Nhược lập tức mặt mày hớn hởi, nhảy nhót giống như học sinh tiểu học.

“Ăn cơm trước.”

Là quân vương, mi thanh mục tú, nhất nhất cử chỉ phải tao nhã, ở trên bàn, từ nước trà, món khai vị, những món chính, từ từ được trình lên, phô trần đầy một bàn.

Mỹ thực trước mặt, Khê Nhược lại không dậy nổi hứng thú. Quân Tắc muốn nghiệm thu thành quả huấn luyện mấy ngày nay. Khê Nhược trước kia là làm kinh doanh, đối văn hóa rượu trung quốc đã sớm thành thạo, bây giờ cũng học tập thành thạo, nhưng mà hắn không cam lòng mới đó mà bị Quân Tắc thẩm tra, vì thế lần này hắn cố ý điều chỉnh động tác không thành thạo, làm cho chính mình thoát nhìn tựa như một hoạn giả.

Quân Tắc nhìn hắn phượng cuốn mây tản, ác hổ xuống núi, lông mi nhú lại, bất khoái nhắc nhở nói: “Ngũ Ca, người đừng quên trên người người có mấy cái mạng.”

Khê Nhược cúi đầu ăn một ngụm cá: “Lục đệ, ca ca trí nhớ rất hảo.”

Quân Tắc biết hắn đang nói giỡn, liền không hề truy cứu.

“Người lo lắng?”

Ngoài cửa sổ trời trong nắng ấm, mây bay đầy trời, trong phòng có mỹ nhân nhàn mi nhú mày đó là phong cảnh diễm lệ khó gặp, nhưng là Khê Nhược không thích người khác ở chính mình trước mặt than thở, đặc biệt là loại nam nhân như Chu Quân Tắc.

“Người không có ở trong cung lớn lên, mấy thứ này tự nhiên sẽ không hiểu.” Chu Quân Tắc thu ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Khê Nhược, ánh mắt thâm thúy, giống như cái nhìn xuyên thấu,

“Thân bất do kỷ, mệnh cùng nhau.” Khê Nhược không thêm nhắc lại, kỳ thật Phù Nhật trước đó chẳng phải cũng như vậy sao?

“Huynh đệ tương tàn, tay chân tranh đấu. Không có bất luận kẻ nào có thể tin tưởng.” Chu Quân Tắc đột nhiên đến gần Khê Nhược, nhặt một cánh hoa hồng nhạt trên tóc hắn, đặt ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng thổi.

“Chu Quân Tắc, ta có thể hỏi người một vấn đề sao?” Khê Nhược cầm chiếc đũa trong tay gác qua một bên, nhu nhu bụng,

“Người vì cái gì phải giúp trợ Chu Tiên?” không nhìn kinh ngạc trong mắt Chu Quân Tắc hắn tiếp tục nói: “Người đối hoàng hậu cùng thái tử rốt cuộc là thật tâm hoặc là giả ý?”

“Ninh Khê Nhược, người lại hoài nghi ta?” Quân Tắc khuôn mặt bỗng hiện ý cười.

“Không phải người đã nói không cần tin tưởng bất luận kẻ nào sao?” Khê Nhược làm bộ khó hiểu hỏi, “Ta là học hỏi đến mức có thái độ này, người không hài lòng?”

Quân Tắc cất tiếng cười to: “Quả nhiên thông minh. Nương ta mất sớm, hoàng hậu đối ta ân trọng như núi, ta tự nhiên trợ giúp Ngũ Ca.”

“Vậy chuyện phòng the của hắn người vì cái gì không thể làm thay?” Khê Nhược nhìn ra cửa sổ. Quân Tắc đang chuẩn bị nói cái gì, nghe nói như thế, một ngụm nghẹn lại trong cổ họng, ho khan như sắp chết. Khê Nhược thay hắn thông khí.

“Ninh Khê Nhược. Ta thật không biết ngươi là giả ngu hay là ngốc thật. Ngươi muốn ta nói trắng ra sao?” Quân Tắc ánh mắt cơ hồ có thể giết người.

Khê Nhược cười cười, khi gặp hoàng hậu đã nhìn thấy nàng hỗn tạp kinh ngạc, yêu thương, ánh mắt mê hoặc thương cảm. Khi đó hắn liền xác định Phù Nhật chính là con thân sinh của hoàng hậu.

“Hành động của ta không tốt?” Quân Tắc hỏi.

“Thật có lỗi, ta không phải ý tứ này. Chỉ là có chút sự tình ta có thể đoán được.” Hoàng hậu cùng Quân Tắc chính là lừa gạt Khê Nhược làm thái tử, cũng không có ác ý; Mà Khê Nhược đã sớm hạ quyết tâm, bởi bọn họ diễn xong vở tuồng này, vì muốn cùng Đạm Tình trải qua những ngày tháng yên lặng thoải mái, cho nên cũng không tiện nói ra.

“Hảo, ta đây cứ việc nói thẳng.” không cần đối với người biết tất cả mà chơi trò mèo bắt chuột, Quân Tắc ngả bài nói, “Ninh Khê Nhược, ngươi mới là Ngũ ca chân chính của ta. Hoàng hậu hy vọng ngươi có thể trở lại bên người nàng, hảo hảo làm thái tử.”

“Còn có lời nào muốn nói sao?” Khê Nhược ra vẻ thoải mái.

15. Chương 15

“Ta nói chuyện xưa cho ngươi nghe.” Quân Tắc trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, quyết định đem mọi chuyện hắn biết nói ra.

Người cổ đại luôn nói chuyện rất hàm súc, nếu bắt đầu nói về chuyện gì, thường thường mở đầu bằng miêu tả người khác, Khê Nhược bắt đầu đi.

“Có một người nhà giàu. Chủ nhân có tám vị thê tử, tuy rằng con nối dòng cũng không thiếu, nhưng là thê tử hắn tối sủng ái là người thứ tư. Có một ngày thê tử của hắn nằm mộng, mộng thấy một cái đầu hổ từ trong cơ thể bà chui ra. Ngày hôm sau, thân thể của phu nhân hắn có phản ứng, bụng cũng dần dần nhô lên, đại phu nói nàng hoài thai một nam hài. Chủ nhân phi thường cao hứng, lập tức quyết định đem toàn bộ gia tài để lại cho đứa con chưa chào đời.”

Khê Nhược có chút không kiên nhẫn, Quân Tắc dong dài nửa ngày, đủ để viết bộ kinh thích ca mâu ni, lại còn không có đề cập đến nửa điểm thân thể của Phù Nhật.

“Nhưng là những thê tử cùng đứa con của hắn không đồng ý. Vì thế trong đó có một vị phu nhân thuyết phục ba người khác hạ được với tứ phu nhân. May mắn đại phu phát hiện kịp thời, làm giảm đi độc tính, ảnh hưởng tới người mẹ nhưng không có nguy cấp đến thai nhi.”

Đây là nguyên nhân thay đổi của hoàng hậu. Khê Nhược đột nhiên cảm thấy lạnh cả người.

“Chủ nhân giận dữ giết chết kẻ đứng đầu. Nhưng là, từ nay về sau, vị tứ phu nhân trong mắt chủ nhân không hề còn mị lực. Nàng chỉ có thể mong mỗi đứa nhỏ trong bụng có thể giúp nàng củng cố địa vị trong nhà. Sau đứa nhỏ cuối cùng bình an sinh ra, chủ nhân lại chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua đứa con của chính mình sau liền không lưu tình chút nào rời khỏi, hoàn toàn không có chút lo lắng nào. Thậm chí hắn đến bây giờ cũng không biết tứ phu nhân năm đó sinh hạ là song bào thai, bởi vì còn chưa đợi lão Nhị sinh ra, hắn liền vội vàng đi tìm một tân nha đầu tìm hoan mua vui.” Ngữ khí của Quân Tắc có chút kịch liệt, “sau đó lại có một đám cường bạo tới cướp bóc. Tứ phu nhân cố gắng chống trả, cuối cùng bọn họ không thể cướp đi song bào thai, để lại lão Nhị.”

Sự tình phức tạp này Khê Nhược cũng có thể đoán được, vì thế hắn lẳng lặng nhìn biểu tình càng ngày càng trầm trọng của Quân Tắc, cũng không nói chen vào.

“Chính là lão Nhị là nữ nhân.”

“Cái gì!” Khê Nhược chấn động, trách không được Chu Tiến không thể thành hôn, nguyên lai.....

“Tứ phu nhân vốn đã muốn thất sủng, nếu làm cho chủ nhân cùng thê tử của hắn biết chính mình đã đánh mất con, hậu quả không nghĩ cũng rõ. Cho nên nàng hạ quyết tâm, đem nữ nhi dưỡng thành nam, đồng thời ngấm ngấm hỏi thăm tìm lại đứa con.”

Mười tám năm trôi qua, con không có một chút tin tức. nhưng nữ nhi cũng rất tốt. Từ việc lớn việc nhỏ đến việc vặt trong nhà chỉ cần qua tay nàng là có thể giải quyết hoàn hảo, chủ nhân thường tán thưởng trước mọi người. Nhưng là từ phu nhân không dám làm gì, bởi vì một khi chủ nhân phát hiện chân tướng, những người có can hệ chỉ sợ khó thoát khỏi tội chết.”

Chu Tiến vì bảo hộ mẫu thân của mình, không biết đến tột cùng bị bao nhiêu khổ. Khê nếu cảm thấy so với chính mình hay là Phù nhật, nàng quả thực là một chân nhân.

“Nhưng dần dần, trong nhà bắt đầu có người hoài nghi nàng là nữ nhi, bởi vì nàng từ nhỏ liền có một bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, những người háo sắc chảy nước dãi ba thước chỗ nào cũng có. Vì thân phận thái tử cùng với xử xử giỏi giang của nàng, những người này không dám hành động thiếu suy nghĩ. Vì thế có người hiểu chuyện mưu mô giết giết chủ nhân để cho nàng thành thân.”

“Cho nên tứ phu nhân sẽ tìm người làm thế thân? Đó là một trong hai song bào thai?” Khê Nhược hỏi.

Quân Tắc nói: “Người tựa hồ so với ta càng hiểu hơn.”

“Có chuyện như vậy?” Khê Nhược không nể mặt uy hiếp nói, “Chu Quân Tắc, người hẳn là hảo hảo giải thích, bằng không ta cũng không biết chuyện xưa sẽ phát triển như thế nào.”

Quân tắc cũng không chịu thua, trái ngược với Khê Nhược đang vội vã mà nhàn nhã uống trà: “Ngũ Ca, người đừng vội. Ta sẽ nói.”

Khê Nhược hung hăng trừng mắt với hắn. Chu Quân Tắc tuyệt đối là người bình thư, thừa nước đục thả câu.

“Thời điểm tứ phu nhân lo lắng đến cau mày nhíu mi, đột nhiên có một ngày trong nhà xuất hiện một thích khách. Hắn thân thủ phi phàm. Rất nhiều cao thủ đều bắt không được hắn. Thẳng đến khi lão lục từ trong tối phóng ám khí, triệu tập ba thủ hạ mà hắn đặc ý, mới bắt được tên thích khách đã ngất đi. Sau khi vạch trần mặt nạ của thích khách, lão lục ngạc nhiên phát hiện bộ dạng của hắn cư nhiên cùng ngũ ca của mình giống nhau như đúc. Lão lục quyết định lặng lẽ đem hắn đưa đến nơi của lão ngũ, nhưng là trên đường xuất hiện một Hắc y nhân đem hắn cứu đi. Lão lục liền đem sự tình thu dọn, chỉ có nói cho tứ phu nhân biết.”

Khê Nhược hiểu nguyên lai là Chu Quân Tắc làm cho Khê Nhược bị thương, hiện tại hắn cư nhiên coi như không có việc gì cùng mình tán phiến, thật sự là..... Đủ ngoan.

“Sau đó tứ phu nhân luôn tìm người này. Vừa hay lão lục có một bằng hữu là thầy thuốc.....”

“Vương Phong Mạnh!” Khê Nếu thốt ra.

Quân Tắc nói: “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu.”

“Người rốt cuộc đã làm gì?” Khê Nhược đột nhiên có một loại cảm giác bị người lừa bịp.

“Nên làm đều làm.” Quân Tắc trả lời.

“Người.....” Khê Nhược xuất ra một thân mồ hôi lạnh, nếu Chu Quân Tắc là địch nhân, chỉ sợ chính mình đã muốn chết không chỉ vài trăm lần.

“Đây là việc ta rất lo lắng, người rất đơn thuần, căn bản không hiểu tính kế.” Quân Tắc nói, “Ở bên ngoài nhiều năm như vậy, người rất khó thích ứng cuộc sống trong cung”

“Không cần người quan tâm!” Khê Nhược bị người ta giáo huấn như lúc nhỏ, trong lòng không khỏi tự ái, dỗi kêu to, “Ta dù ta không phải người thế giới này! Ta có Đạm Tình là đủ rồi!”

“Người là nói Vân Đạm Tình?” Quân Tắc cười lạnh, “Người thật sự nghĩ rằng hắn thực tin cậy?”

“Có ý tứ gì?” Khê Nhược mắt mở to.

16. Chương 16

“Chuyện xưa vừa rồi người nghe có hiểu hay không?” Quân Tắc nói, “Thời điểm đó người cùng Vân gia đã có ân oán.”

“Tỷ tỷ của Vân Nguyệt Khai chính là người hạ độc?” Khê Nhược phát hiện cuộc sống của Di Nhật quả thực như là trong phim, “Cho dù là như vậy, cũng không thể ảnh hưởng chúng ta.”

“Ta khuyên ngươi nên quên Vân Đạm Tình.” Quân Tắc nói.

“Vì cái gì?”

“Vân Đạm Tình không phải con của Vân Nguyệt Khai, mà là con của tỷ tỷ hần.”

“Hần cùng ta.....”. Môi Đạm Tình run run cơ hồ nói không ra lời.

“Đúng vậy, hần là ca ca cùng cha khác mẹ của ta. Mặc kệ ân oán đời trước hần cũng có uy hiếp đến địa vị thái tử của ngươi.”

Trách không được Vân Nguyệt Khai dùng mạng của Đạm Tình cùng chính mình đổi đầu hoàng hậu. Bởi vì Đạm Tình chảy dòng máu của tỷ tỷ mà hần yêu nhất, nhưng đồng thời cũng có được gen đáng ghét của hoàng đế..... Yêu hận đan xen, làm cho Vân Nguyệt Khai không biết như thế nào..... Chính là Đạm Tình có biết chuyện này không.....

Đầu Khê Nhược trống rỗng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau đó Quân Tắc lớn tiếng nói cái gì hần hoàn toàn nghe không được.

Thế giới có phải hay không là tàn khốc như vậy?

Lúc hần xuyên qua, nhất định phải đổi mặt rất nhiều điều.

Tỷ như, lúc trước, cha mẹ bận rộn, gia sản khổng lồ, đám người a dua, cho nên hần lựa chọn trốn tránh với công tác cùng một cuộc sống bình thường, nhưng là lại trốn không thoát.

Đã chết lại sống.

Sống lại yêu.

Yêu lại thương.

Rồi lặp lại, đến lại đi, lưu lại vẻ cười sầu khổ.

Con người có phải hay không không có cách nào khống chế vận mệnh chính mình?

Trước mặt có một hố rất sâu, nhưng là trong suốt không thấy đáy.

Nơi đó thực im lặng.

Cứ như vậy đi vào cái gì cũng không cần suy nghĩ?

Áo choàng của Khê Nhược dần dần bị làn nước lạnh như băng làm ướt.

Nhưng là cảm giác lạnh xuyên thấu xương cũng không bằng một phần vạn cảm giác ở trong lòng.

Đi từng bước về phía trước, như vậy tốt rồi.....

Tốt rồi.....

Đột nhiên có người từ phía sau gắt gao ôm hần.

Khê Nhược chậm rãi quay đầu, cư nhiên là một cung nữ vô cùng xấu xí. Hần cả cười. Hồ thu rung động, khiến lòng người tan nát thành ngàn mảnh.

Nàng kia tuy rằng ngũ quan bẹp, mặt lõm xuống, lại có một đôi mắt thâm tình cùng thần thái bức tâm.

Tay của Khê Nhược không tự chủ được xoa hai gò má của nàng, ngây ngô cười nói: “Ngươi rất giống hần.”

Cung nữ bỗng dừng bắt lấy tay hần, ôn nhu nói: “Ngươi còn có thể nhận ra ta.”

Thanh âm là quen thuộc như thế, Khê Nhược giống như bị điện giật, nói không nên lời.

“Mặt của ta biến thành như vậy, người đều có thể nhận ra, chẳng lẽ ta là ca ca người, người lại không thể tiếp nhận sao?” Đạm Tình nghẹn ngào, chuyện này thật ra hẳn cũng là vừa mới biết. Hắn dùng lực nắm lấy cổ tay của Khê Nức: “Người không được bỏ lại ta.” Dứt lời ôm lấy Khê Nức hướng trên bờ đi đến.

Hắn là không phải hiểu lầm? Chính mình cũng không có ý phí hoài bản thân, chính là chỉ muốn bình tĩnh một chút. Khê Nức vẫn không nhúc nhích, Đạm Tình liền thay hắn cởi bỏ quần áo ướt đầm.

Đạm Tình đau lòng ôm Khê Nức đang trần truồng vì hắn sưởi ấm, cùng hắn ngẩn người.

“Vân Đạm Tình, người không nên đối với ta quá tốt như vậy.” Một lát sau, Khê Nức lấy lại tinh thần, tránh khỏi ôm ấp của đạm tình, “Chúng ta tách ra đi.”

“Là bởi vì ta là ca ca của người?” Đạm Tình cười khổ, Ninh Khê Nức, người là không có đầu óc nên không biết rằng lời nói của mình có thể làm hại tâm!

Khe Nức gật đầu.

“Người thật sự nghĩ như vậy?”

Khe Nức trầm mặc thay hắn lấy đi chiếc lá trên vai.

“Khê Nức, chúng ta không cần lo cho thân phận địa vị, cùng nhau rời đi nơi này được không?”

“Không được. Trên người người có độc.”

“Ta cầu phụ thân giải. Hẳn sẽ không thật sự tàn nhẫn như vậy.”

“Hắn không phải cha người. Hẳn muốn ta chết.”

“Vậy người hiện tại ở lại trong cung có ích lợi gì?” Đạm Tình khẩn trương hỏi, hắn cảm thấy hai người giống như bất đồng ngôn ngữ, căn bản không có biện pháp hiểu nhau, “Người muốn làm thái tử sao?”

“Không biết.....”

“Người không thể rời khỏi ta? Chỉ có ta mới có thể cho người hạnh phúc!” Đạm Tình đem Khê Nức áp trên cổ, khí phách che mắt hắn.

Hương vị bùn đất xông vào mũi, mùi cỏ xanh tràn ngập bốn phía làm mê man đầu óc, ngay cả đám mây tựa hồ đều có ý lảng tránh một màn phiền tình này, trong mắt Khê Nức chỉ còn lại có một bầu trời xanh.

Vân Đạm Tình tựa như hỏa liệt, mà Khê Nức tựa như kho đạn, hai cái nguy hiểm tiếp xúc nhau làm cho thân thể hai người nổ mạnh.

“Khê Nức, Khê Nức.....” Vân Đạm Tình một bên khê cắn vành tai hắn, một bên thấp giọng gọi tên của hắn, “Vĩnh viễn cùng ta một chỗ, có được không?”

Khe Nức không khỏi run lên.

Phản ứng này làm cho Vân Đạm Tình hưng phấn không thôi, hắn bắt đầu xé rách quần áo trên người, đai lưng lại kéo không ra. Đạm Tình thể này mới phát hiện chính mình mặc nữ trang, mặt nạ cũng không có gỡ xuống. Người ngoài liền có thể nhìn thấy một hình ảnh phi thường quỷ dị — một cái nữ nhân vừa già lại xấu như lang thôn hổ yết xâm phạm mỹ mạo tuyệt luân của thiếu niên.

Khe Nức nhân cơ hội ổn định nhịp tim, vươn đầu lưỡi liếm liếm điểm sưng đỏ bên miệng sau đó mới lấy dũng khí mở miệng: “Vân công tử, mời người không cần như vậy.....”

“Khê Nức, người gọi ta cái gì?” Đạm Tình nghe vậy biến sắc.

“Vân công tử. Nếu người không thích nghe, ta gọi người ca ca cũng được.”

“Khê Nức! Tin tưởng ta, dứt bỏ thành kiến, chúng ta nhất định sẽ thực hạnh phúc!”

“Hạnh phúc..... Là không tồn tại”

“Không có, người như thế nào lại biết?”

Mặc kệ Đạm Tình nói cái gì, Khê Nức cũng không nhìn hắn.

“Người nghĩ rằng ta vì người giả trang thành bộ dáng buồn cười này, là vì ngồi ở chỗ này nghe người nói không có cốt khí sao?” Đạm Tình nóng nảy, một phen kéo lấy dịch cụ. Bởi vì mặt nạ cùng làn da dán thật chặt, dùng lực xé rách cơ hồ làm cho khuôn mặt tuần tú của hắn thay đổi.

“Ta không có yêu cầu người làm như vậy.....”

“Ninh Khê Nhược người thật sự thực tàn nhẫn!” Khóe miệng đạm tình run rẩy, phát tay tát Khê Nhược một bạt tai: “Ta nhìn lầm người! Nguyên lai tình cảm của chúng ta người căn bản là không cần! Người hiện tại tựa như đàn bà chùn bước!”

Khuôn mặt tái nhợt non mịn nhất thời rành mạch hiện lên năm dấu đỏ thẫm.

“Hảo, như ý của người!” Đạm Tình cầm mặt nạ trong tay dùng sức ném. Nó liền tạo thành một vòng cung xinh đẹp trên không, vũng vàng đương đương rơi vào trong hồ.

“Từ nay về sau chúng ta đường ai nấy đi!” Gân xanh trên tay Đạm Tình rất nhanh hiện lên.

Khe Nhược ôm lấy mặt, kinh dị chính mình vì cái gì còn có thể giống như không có việc gì nhìn Đạm Tình rời đi. Có lẽ thể xác cùng hồn phách sớm đã chết lặng. Thẳng đến khi cắn nát môi, hắn ném được mùi máu tươi, mới có thể xác định chính mình còn sống.

Ta muốn rốt cuộc là cái gì? Ta thật là không còn là người?

Hắn không nói lời nào nhặt lên quần áo ướt sũng lung tung khoác lên người.

17. Chương 17

Không gian im lặng đến đáng sợ.

“Xem đủ chưa?” Khê Nhược mở miệng đánh vỡ yên lặng.

“Người khi nào thì phát hiện?” Quân Tắc từ trên cây nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Khê Nhược.

“Cảm thấy buồn cười thì cười đi?” Khê Nhược căn bản không có nghe câu hỏi của hắn.

“Không phải.”

“Người đối với kết cục này vừa lòng sao?”

“Ngũ Ca.....”

“Ta kỳ thật không thuộc thời đại này, chính là Tá Thi Hoàn Hồn mới đến nơi này. Bất quá, vô luận dù đối thể xác ta cái gì cũng không có, bởi vì bản tính yếu đuối là không đổi được.” Khê Nhược không biết chính mình có tin tưởng chu Quân Tắc không, nhưng là nếu không phát tiết tâm tình của mình, lập tức, lập tức, nếu không hắn sẽ hỏng mất.

“Ta nghe không hiểu người đang nói cái gì.”

“Những người trước kia khi nghe được tên của ta đều hỏi, người chính là con của tổng tài tập đoàn An Khang sao? Giống như nếu không có quyền thế của ba mẹ ta sẽ không đáng một đồng. Hiện tại, thay đổi thân thể, cho dù có được võ công cái thể cùng thân thể hiển hách của Phù Nhật, ta vẫn như cũ, vẫn là Ninh Khê Nhược không có nửa điểm tác dụng, ngay cả người mình coi trọng cũng không bảo hộ được.”

“Trách không được Vân Đạm Tình không cần người.” Quân Tắc lạnh lùng nói, “Không hiểu sao người lại có ái nhân như vậy.”

Khe Nhược kinh ngạc nhìn hắn.

“Người không cần ở lại trong cung. Ta không muốn nhờ vả người không liên quan, không cần dựa dẫm với tánh mạng của mọi người.”

“Người tính làm sao bây giờ?”

“Xe đến trước núi ắt có đường, Ninh công tử không cần lo lắng.”

Xưng hô trở nên mới lạ mà cung kính. Khê Nhược có thể lý giải trào phúng trong lời hần nói.

“Đều là một mẹ sinh ra, không nghĩ tới người cùng Chu Tiến lại kém nhiều như vậy.” Quân Tắc hèn mọn nói, “Vốn đang tính cho các người gặp mặt, hiện tại ta xem không cần thiết nữa.”

“Cho ta gặp nàng.” Khê Nhược nói, “Ta muốn gặp nàng.” Tại cái thế giới này người có liên quan tới Phù Nhật chỉ có một mình Chu Tiến.

“Dựa vào cái gì?” Ngữ khí của Quân Tắc như khinh thường.

Khê Nhược nói: “Ta có thể giúp người.”

“Chê cười, ngay cả chính mình cũng không tin tưởng, cứ nhiên hy vọng người khác tín nhiệm mình. Không có người, phỏng chừng ta còn có thể sống lâu hơn.”

“Người mặc kệ sống chết của thái hậu cùng Chu Tiến?”

“Như thế nào?”

“Ta là người duy nhất có thể.” Khê Nhược nói, “Người có thể không tin ta, nhưng là không thể không tin tưởng phán đoán của mình. Bằng không với một người cẩn thận như người sẽ không cho ta tham dự kế hoạch này.”

Chu Quân Tắc thập phần kinh ngạc, đây là người mà một khắc trước còn muốn chết đi sao? “Cho nên người mới cùng Vân Đạm Tình nói những lời đó.....”

“Nghe xong chuyện xưa của người, như thế nào ta có thể để hần ở bên người?” Khê Nhược neoh mắt luôn tay vào đám cỏ xanh, trong đó lưu lại hương vị của Đạm Tình, “Người cũng thấy đấy, hần có thể vì ta làm tất cả, chỉ sợ dù hần có bao nhiêu cái mạng cũng mất trong tay ta.”

Chu Quân Tắc yên lặng không nói. Loại chuyện này hần vốn hiểu rõ hơn so với những người khác. Vốn hần có thể an an ổn ổn trấn thủ Vân Nam làm một Tình vương, nhưng lại vì một Chu Tiến mà bất chấp tất cả trở về chơi một trò chơi mạo hiểm.

“Người yên tâm, chuyện ta đáp ứng sẽ làm được.” Ánh mắt Khê Nhược rõ ràng đã ướm, khóe miệng lại kiêu ngạo mà giơ lên.

Quân Tắc không biết suy nghĩ của Khê Nhược như thế nào lại có thể chuyển hóa nhanh như thế, trong lúc nhất thời không biết bộ mặt nào của hần mới là thật.

“Nhưng là, người phải tuân thủ lời hứa, bảo vệ mạng sống của Đạm Tình.” Khê Nhược sâu kín nói, “Dù là hoàng hậu, Vân Nguyệt Khai, hay những người muốn tiếp cận hần đều không được đến gần hần.....”

“Cho dù hần vứt bỏ người?”

“Ta không có năng lực bảo hộ hần, cho nên hần đối xử với ta thế nào cũng là đương nhiên.”

Quân Tắc đột nhiên phát hiện hần cùng Khê Nhược đều có chung một vận mệnh: phải đối mặt với tình cảm, phải rời xa người mình yêu nhất, nhưng đó là chuyện không thể làm gì khác được.

“Ngũ Ca, ta thu lại những lời lúc nãy.....” Quân Tắc nói, “Đêm nay ta đưa người đi gặp Chu Tiến.”

Khê Nhược nói: “Người đi trước đi, ta còn có chút việc.”

Quân Tắc không cần biết Khê Nhược muốn làm gì, vì thế cởi áo khoác khoác cho hần “Về tới liền lập tức thay quần áo.”

Khê Nếu ngây người một chút, tiện đà quay đầu nhìn hần cảm kích.

Nhìn mặt hần, tâm Quân Tắc xuất hiện một suy nghĩ. Biết rõ hần không phải Chu Tiến, nhưng biểu tình đó mang theo ánh sáng màu ngọc bức người giống như Chu Tiến là không thể thay đổi được.

18. Chương 18

Trăng lên cao

Quân Tắc mang theo Khê Nhược lặng lẽ lên vào tẩm cung thái tử.

“Ngũ Ca, huynh muội các người gặp lại nhau, ngoại nhân như ta xin về trước.”

Khê Nhược có chút chút khấn trương, muốn giữ Quân Tắc lại, ai ngờ hắn lại thi triển khinh công trèo tường rời đi.

“Người chính là Ninh Khê Nhược?” Khê Nhược không cần quay đầu liền biết là Chu Tiến, nghĩ rằng cùng là đôi long phượng thai thật kỳ lạ, ngay cả âm thanh cũng tương tự, âm thanh thấp hơn so với nam tử bình thường, lại không có từ tính của nữ nhân, tóm lại từng từ từng từ nói ra như châu như ngọc rơi xuống mặt đất.

“Xoay người lại, cho ta nhìn.” Ngữ khí của Chu Tiến không hề mất đi uy nghiêm.

Khê Nhược chậm rãi quay mặt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không khí đột nhiên đọng lại.

Nguyên lai có thể đẹp đến như thế này. Tuy rằng biết rõ đối phương cùng mình bộ dạng giống nhau, nhưng vẫn là lo lắng đến giật mình. Khê Nhược cùng Chu Tiến thần thờ nhìn đối phương, nửa ngày đều nói không ra lời.

“Ngồi.” Chu Tiến nâng tay bảo.

Khê Nhược phát hiện nàng giơ tay nhắc chân đều có bóng dáng của hoàng hậu.

Chu Tiến vì hắn tự mình đem đến một chén trà nhỏ: “Lục đệ cùng mẫu hậu đã nói với ta.”

“Chu Tiến, mười tám năm, người vẫn nữ phần nam trang?” Nhân vật lợi hại như vậy, Khê Nhược chỉ nhìn một cái, chính là một biểu tình châm biếm, “Ta rất ngạc nhiên, người là như thế nào giấu diếm được người ngoài?”

Chu Tiến cười nhẹ: “Trà lạnh sẽ uống không ngon.”

Khê Nhược thế nhưng lại nhìn đến thất thần, đỏ mặt cầm lấy chén trà uống một ngụm.

“Rất đơn giản.” Chu Tiến nói, “Không ngừng nhìn kĩ người bên cạnh, nghiền ngẫm ý đồ của bọn họ.”

Lời nói thật thà, nhưng nội dung làm cho Khê Nhược không rét mà run: Không biết Chu Tiến đã chịu bao nhiêu cảm giác run sợ trong lòng.

“Trà có ngon không?” Chu Tiến híp mắt hỏi.

Khê Nhược đột nhiên cảm thấy say. Nước trà cũng có cồn sao?

Chu Tiến đếm ngược năm, bốn, ba, hai, một. Khê Nhược lên tiếng trả lời liền ngã xuống đất. Tay chân không thể động đậy.

“Ninh Khê Nhược. Người chính là trùng hợp bộ dạng cùng ta giống nhau, vì cái gì lục đệ cùng mẫu hậu lại tin tưởng người chính huynh của ta?” Chu Tiến cúi người nhìn hắn, “Càng buồn cười là bọn họ còn muốn ta tin tưởng người?”

Khê Nhược dở khóc dở cười, lại bị tính kế.

Chu Tiến dùng sức nhéo mặt của Khê Nhược, bày ra các loại tạo hình: “Người là thích khách dịch dung phải không?”

Khê Nhược đau yếu kêu to, cổ họng lại phát không ra tiếng.

“Nguyên lai bộ dạng của người thật sự là như vậy a.” Chu Tiến bộ dạng bình tĩnh đại ngộ vỗ tay hoan nghênh nói, “Phiền toái, ta nghĩ nên giết người vẫn tốt hơn.”

Khê Nhược ra một thân mồ hôi lạnh. Chu Quân Tắc vì cái gì muốn đem mình đưa cho bà điên này!

Chu Tiến vỗ vỗ tay, hai nha hoàn liền tiến vào.

“Chuyện ta phân phó, hẳn biết làm như thế nào đi?”

Hai nha đầu gật đầu, “Thái tử yên tâm.”

Khê Nhược chậm rãi mất đi ý thức, nghĩ rằng nếu có còn xuyên qua, hẳn tuyệt đối không cần làm người.

“Ôi!” Khê Nhược ngồi xuống, cái người cùng mình giống nhau như đúc đang ngồi ở bên cạnh nhéo khuôn mặt của hắn.

“Chu Tiến!” Khê Nhược không có sinh khí, “Người đang đùa cái gì?”

Chu Tiến buông tay, cười hì hì nói: “Ca, ta có nói giỡn gì đâu.”

“Trong chốc lát muốn giết ta, trong chốc lát nhéo ta, cái này gọi là vui đùa!” Khê Nhược quát, “Người cũng vậy, Chu Quân Tắc cũng vậy, hoàng hậu cũng vậy, đều là một đám điên! Ta không muốn có nửa điểm quan hệ gì với các người!”

Khê Nhược bước xuống giường muốn ra ngoài, lại có cảm giác khác. Hắn cúi đầu nhìn lại đã thấy chính mình đã thay hoàng bào.

“Ca, thực xin lỗi.” Chu Tiến giải thích, thế nhưng trên mặt không có nửa điểm hối cải.

Khê Nhược trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, muốn xuất môn, lại bị cung nữ ngăn lại: “Thái tử điện hạ, đêm dài không nên xuất hành.”

“Ca, ngươi là thái tử chân chính.” Chu Tiến ở phía sau hắn nhỏ giọng nhắc nhở.

“Chu Tiến! Ngươi!”

Chu Tiến để cho những người khác lui ra, bỏ nhào vào trong lòng Khê Nhược.

Khê Nhược sững sờ.

“Ca. Thật tốt quá. Người đã trở lại.” Chu Tiến vui đùa vào người Khê Nhược run rẩy không ngừng, nước mắt toàn bộ rơi trên ngực hắn.

Dù sao cũng là một nữ hài tử. Khê Nhược vỗ vỗ đầu của nàng.

“Ca, không cần đi.” Chu Tiến khóc nức nở.

Khê Nhược không biết trả lời như thế nào, vì thế nhẹ nhàng an ủi mà vuốt ve tóc của nàng. Tay đột nhiên chạm được một khối gì đó.

“Đây là.....” Khê Nhược hỏi.

“Lần trước ta ngã ngựa.” Chu Tiến bình tĩnh trả lời.

“Là kiệt tác của đại hoàng tử.” Chu Quân Tắc đột nhiên đẩy cửa vào, “Hắn lợi dụng lúc trên ngựa mà động tay động chân.”

Khê Nhược vén mái tóc của Chu Tiến nhìn thấy một vết sẹo khoảng 4.5cm, nó làm mất đi diện mạo xinh đẹp của Chu Tiến.

Chu Quân Tắc kéo Chu Tiến, đối Khê Nhược nói: “Người nhìn đi.” Dứt lời, kéo áo khoác của Chu Tiến.

Vốn phải là một cô gái xinh đẹp với tấm lưng bóng loáng nhưng mà bây giờ đã có vài vết sẹo của đao thương.

Tâm của Khê Nhược giống như bị ai nhéo, đau nói không nên lời.

“Là thích khách mà thất hoàng tử sai đến.” Chu Quân Tắc mặc quần áo lại cho Chu Tiến, “Chỉ có người có thể cứu Tiến nhi.”

“Ca, ngươi còn giận ta?” Gặp Khê Nhược sắc mặt không tốt, Chu Tiến lại rơi lệ, “Ta không biết như thế nào cùng người khác thân cận, người không thích, ta không bao giờ lại vui đùa như thế nữa.....”

Chu Quân Tắc yêu thương nâng cằm của nàng lên: “Không trách người. Người là vì muốn tốt cho hần thôi. Nếu không có tâm đề cao cảnh giác, sớm hay muộn cũng chịu thiệt.”

Khê Nhược yên lặng nhìn Chu Tiến, bắt đầu hiểu được Chu Quân Tắc vì cái gì liều chết giúp Thái Hậu.

“Ca.” Chu Tiến hướng hần quỳ xuống, “Mong người cứu mẹ.”

Khê Nhược bước tới đỡ nàng.

Chu Tiến bỏ tay hần ra: “Ca, người không đồng ý làm thái tử ta sẽ không đứng lên.”

Cổ nhân đòi mạng.

Quân Tắc cũng quỳ xuống. Trời, đây là Chu Quân Tắc mắt cao hơn đỉnh sao!

“Các người đứng lên đi.”

“Người đồng ý?” Quân Tắc vui sướng hỏi.

Khê Nhược đỡ Chu Tiến gật đầu không nói. Trước kia luôn là người khác che chở cho hần, hiện tại hần cũng có thể vì người khác làm việc gì?

“Ca!” Chu Tiến nước mắt lại rơi ra.

19. Chương 19

Đại hoàng tử Chu Minh Vũ gần đây mắt trái giật không ngừng, tìm một đạo sĩ tính toán, nói là gần đây sẽ có tai nguyên, tai nguyên ở hướng Đông Bắc.

Chu Minh Vũ nghĩ nghĩ, phía Đông Bắc chính là thái tử điện? Vì thế dẫn theo vài thị vệ bên người đi đập phá.

“Ngũ đệ hiện tại thân thể như thế nào?” Chu Minh Vũ vẫn hoài nghi giới tính của Chu Tiến, trong lòng vẫn là tràn đầy nghi hoặc.

“Đại ca là muốn nói gì?” Khê Nhược ngại trang khẩu khí của Chu Tiến đã muốn đạt tới bảy phần giống.

“Ta vốn định đưa đến một chút thuốc bổ lộc tinh, nhưng là hạ nhân quên, đem phân phó của ta quên mất, mong rằng Ngũ đệ bao dung.”

“Đại ca khách khí.” Khê Nếu nói, “Khẩu vị của Ngũ đệ không tốt, không thể giống như người mỗi ngày đều có thói quen ăn thuốc bổ.”

Chu Minh Vũ tức giận đến cái mũi biến dạng, bắt đầu dĩ cúi đầu, liền tiếp tục kiên trì thấp giọng nói bên tai Khê Nhược: “Ta nơi này còn có Ba Tư bí dược, Ngũ đệ cần thì cứ sai người đến lấy.”

Khê Nhược cảm thấy buồn cười: “Cảm ơn đại ca. Ngũ đệ nơi này không cần thuốc bổ, đại ca có hứng thú, Ngũ đệ cũng không biết nên nói sao, muốn nói nhiều nhưng vô pháp.”

Chu Minh Vũ bị làm đến rối tung rối mù, chiết phiên trên tay cũng biểu hiện được cơn tức của hần.

“Nếu đại ca không muốn nói nữa, tiểu đệ không bồi.”

“Người có ý tứ gì, đuổi ta đi?” Chu Minh Vũ mượn cớ nói.

Khê Nếu cười nhẹ: “Tiểu đệ sao dám, chính là ta có chuyện muốn nói cùng hình bộ lý thượng thư.”

Chu Minh Vũ hừ một tiếng: “Người cũng rất vì nước vì dân.”

“Đó là việc tất yếu của hoàng tộc, hần là vậy đi. Chẳng lẽ đại ca không nghĩ như vậy sao?”

Chu Minh Vũ sắc mặt đại biến, lời này rơi vào tai hoàng thượng sẽ ra sao? Tiểu tử này miệng lưỡi là công phu sở trường của hần, chính mình chẳng những không thể chiếm được ưu thế, còn bị hần nắm chuôi.

Khê Nhược không nhìn hần tức giận, ngáp một cái, đối nha đầu nói: “Tiễn khách.”

Mấy ngày nay chuyện đã xảy ra rất nhiều, làm cho Khê Nhược ứng phó không nổi. Vừa mới bắt đầu, Chu Tiến luôn luôn bên cạnh giúp hắn bày mưu tính kế. Sau đó, Chu Quân Tắc xuất chinh, cái con nha đầu không tính người kia liền dịch dung theo hắn. Lưu lại một mình Khê Nhược ở hổ lửa.

Cũng may hắn cũng không tệ, học được mau, hiện tại hoàn toàn có thể một mình đảm đương một phía.

Nhớ ngày đó, cha mẹ muốn hắn tiếp nhận tài sản của tập đoàn An Khang. Hắn bởi vì không quen nhìn đạo lý đối nhân xử thế dơ bẩn một mình vụng trộm chạy ra bên ngoài, hiện tại lại gặp trường hợp này, có lẽ đây là vận mệnh đi. Khê Nhược bắt đầu nghĩ, nếu như vậy, chính mình đành phải lấy tất cả chỉ số thông minh của mình ra sử dụng.

Lúc này, người của Quân Tắc chạy vội vào báo tin, đọc trên người Vân Đạm Tình đã muốn phá giải.

Khe Nhược nheo mắt: Nguyên bản rất khó tin Đạm Tình có thể ngoan ngoãn chấp nhận trị liệu, bất quá Quân Tắc nhất định có biện pháp. Kết quả chứng thật hắn đoán không sai.

Nhưng là rõ ràng trong lòng không còn vướng bận gì, vì cái gì còn có cảm giác trống rỗng?

Thái tử phi nhu tình vạn chủng đi tới, không nói một tiếng ngồi lên đùi ôm cổ hắn làm nũng.

“Ta còn có việc, đừng nháo.” Khê Nhược không kiên nhẫn đẩy nàng ra.

Thái tử phi nhếch miệng: “Phu quân như thế nào lại lạnh lùng như thế? Có phải hay không đang nghĩ đến nữ nhân khác?”

“Người như thế nào biết ta đang nghĩ tới nữ nhân? Dù sao ta cũng là.....” “Nam nhân” Hai chữ còn chưa có nói ra, thái tử phi liền khanh khách cười kéo Khê Nhược: “Biểu tình của người thật háo sắc a. Nếu không hiện tại, chúng ta.....”

“Lí thượng thư đến.”

Trong lòng Khê Nhược cao hứng hò hét vì cứu tinh đến, vì thế nhanh chóng bỏ ra cánh tay như vôi bạch tuột của nữ nhân, sửa lại quần áo, đi đến đại sảnh.

“Thái tử điện hạ.”

“Sự tình như thế nào?”

“Đã xét xử, mọi chuyện làm cũng tốt lắm.” Lí thượng thư trì hoãn nói, “Bất quá ý tưởng của thái tử, thứ hạ quan ngu dốt không thể hiểu được.”

Khe Nhược bất động thanh sắc nói: “Người cứ làm theo lời ta nói là được, càng ít người biết càng tốt.”

“Nhưng việc này rất nguy hiểm cho an toàn của thái tử.”

“Phải không?” Từ khi hắn nhìn thấy những vết thương của Chu Tiến, rất khó tưởng tượng có ai có thể ác độc hơn so với đám hoàng tử này, “Người không phải đã điều tra tất cả bọn họ rồi sao?”

“Dù vậy, bọn họ dù sao cũng từng có tiền án.”

“Lý đại nhân, tư tưởng của người có phải hay không rất là cổ hủ? Bọn họ xuất phát từ tình nghĩa mới bắt đầu lấy thân thử nghiệm. Hiện tại chúng ta an bày cho người nhà, đối xử tử tế với bọn họ. Bọn họ vì sao lại không thể trung thành với chúng ta?” Khê Nhược bắt đầu phản bác, những người đó đều phải trải qua thí nghiệm, những lần trước kia đều chọn phương pháp lấy đội cảm tử ra thay thế!

“Thái tử, người tính dân xếp bọn họ như thế nào?”

“Lí thượng thư, người có biết, trong cung thường xuyên có người đùa với lửa. Có khi đùa quá trớn, khó tránh khỏi có người bị thương. Cho nên bên người cần một người dập tắt lửa, đương nhiên là cần thiết.”

“Nhưng là trong cung đã muốn có rất nhiều sát thủ.....”

Không đợi Lí thượng thư nói xong, Khê Nhược liền đánh gãy lời hắn: “Nếu đổi lại người, người có thể ở bên cạnh ta chữa cháy không?”

“Nếu cần một người ứng phó mọi chuyện xung quanh, đơn giản chỉ cần tìm những không không có tội danh?” Lí thượng thư thừa biết việc lựa chọn thị vệ nằm trong tay của thất hoàng tử.

Khê Nếu cười to: “Lý đại nhân, người thật sự là đáng yêu. Người lại có thể nói thẳng ra, đơn thuần. Không thể tưởng được hôm nay lại gặp được một người nói chuyện với ta không chút nào cố kỵ!”

“Bởi vì hạ quan cảm thấy ở thái tử sẽ không che dấu được việc gì.” Lí Thượng thư vui vẻ nói. Từ xa xưa tới nay, thái tử vẫn không hề có động tĩnh, nguyên lai là lấy cảnh dưỡng chim. Hẳn âm thầm cân nhắc, trong cung sẽ có một hồi tình phong huyết vũ.

“Lý đại nhân, đem năm người đó nhanh chóng tiến cung, không được để lộ.” Khê Nhược đem mọi việc giao lại cho Lí thượng thư.

“Thái tử yên tâm.”

Khê Nhược đi đến đoạn hành lang gấp khúc, nhìn ra phương xa: Chu Tiến, người chẳng những là muội muội của Phù Nhật, cũng là bằng hữu của Khê Nhược. Ta tuyệt đối sẽ không cho người chịu nửa điểm khổ..... Chính là..... Kết cục của người cùng Quân Tắc, ta không thể dự tính, cũng không thể nắm trong tay. Ánh mắt hắn cuối cùng dừng lại ở đoạn cuối tường thành — nếu các người có thể ở cùng nhau, ta cùng Đạm Tình có phải hay không cũng có thể được hạnh phúc?

20. Chương 20

Chu Minh Vũ từ lúc đến thái tử điện một bụng hỏa không thể nào phát tiết, vì thế cho lui người, một mình ở hoa viên đối với cây cỏ cùng đá quý ra đòn.

Nhưng là một chút không có tác dụng, tức giận chỉ tăng không giảm, hắn đang muốn kêu tiểu thái giám lại đây chịu mấy đá, đột nhiên trước mắt sáng ngời, một nữ tử yêu diễm hướng bên này đi tới.

Không phải thái tử phi sao? Chu Minh Vũ xấu xa cười, tiến lên ân cần thăm hỏi: “Đệ muội.”

“Đại ca.” Thái tử phi nhìn thấy khuôn mặt thanh tú cử chỉ ân cần của nam tử, hồn phách đã sớm bay đi, thanh thanh giọng nói.

“Người giống như có tâm sự?” Chu Minh Vũ làm bộ như quan tâm.

Thái tử phi chu cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt như hạt châu lập tức sẽ rơi xuống.

Chu Minh Vũ xem bốn bề vắng lặng, liền trực tiếp dùng tay áo của chính mình lau mặt của thái tử phi: “Đang êm đẹp mà khóc cái gì? Ta sợ nhất mỹ nhân náo loạn.”

Nói chưa dứt lời, vừa nói, thái tử phi cả người dựa lên người Chu Minh Vũ loạn cọ, một phen nước mắt nước mũi khóc lớn: “Vẫn là đại ca hiểu được ta đau lòng, Chu Tiến, Chu Nguyên cũng không phải là người tốt!”

Thật sự là không có đầu óc. Chu Minh Vũ vẫn hoài nghi thái tử phi cùng nhị hoàng tử Chu Nguyên âm thầm có liên quan, gả cho thái tử là vì nghiệm mình lại thân thể của Chu Tiến. Hiện tại thì ngược lại, còn chưa có bức cung nàng đã nói ra toàn bộ. Vốn chính mình còn muốn cùng nàng mây mưa một phen, bắt quá nhìn lại tình huống hiện tại, loại này nữ nhân ngu ngốc này vẫn là không nên chạm tới.

Chu Minh Vũ cười cười giữ khoảng cách với nàng: “Ngũ đệ đối với người không tốt sao?”

Thái tử phi cảm giận nói: “Hắn một chút cũng không quan tâm ta. Gả cho hắn cũng giống như không gả. Ta thế nào lại tạo nghiệt như vậy.” Dứt lời lại che mặt mà khóc.

Chu Minh Vũ mừng thầm không thôi, nghĩ rằng có thể nắm lấy nhược điểm này của thái tử, tiểu tử, người ngoan ngoãn chờ xuống đài đi.

“Đại ca, ta thật là không có mị lực sao?” Thái tử phi trừng mắt tự tạo một bộ dạng thuần khiết không tỳ vết, làm bộ lơ đãng rót vạt có lộ ra một khoảng cổ, “Hôm nay thật là nóng.”

Thủ đoạn câu dẫn cũng quá ra vẻ đi -___-///

Chu Minh Vũ cơ thể như muốn co rút lại: “Đệ muội như vậy, tự nhiên là mị lực vô địch.”

Thái tử phi say mê đến càng gần, híp mắt phóng điện: “Đại ca nói như vậy, ta thật sự rất vui vẻ a!”

Chu Minh Vũ nhìn bộ mặt không ngừng phóng đại trước mắt, sau lưng lại ra một thân mồ hôi lạnh: “Đúng rồi, ta còn có hẹn. Thất lễ, đệ muội.” Dứt lời hốt hoảng đào tẩu.

Thái tử phi tức giận đến dậm chân, oán hận nói: “Họ Chu không có một ai tốt!” Sau đó phần nộ quay đầu đi tìm Chu Nguyên thông báo tình huống.

Nha đầu của Chu Nguyên từ xa xa trong thấy thái tử phi, vội vàng chạy tới thông báo.

Lừa giận của thái tử phi đã lên tới đầu, nghĩ Chu Nguyên cũng thật giỏi, nhất định là có nữ nhân khác, vì thế nổi giận dưng dưng đuổi vài nha đầu nhanh chóng đi tới.

“Chu Nguyên, người sau lưng ta đang làm cái chuyện tốt gì!” Nàng đẩy cửa ra kêu to.

“Thái tử phi có việc gì sao?” Chu Nguyên trong lòng sinh ra một trăm hồi hận, hẳn có dự cảm sớm hay muộn sẽ bị nữ nhân này hại chết.

“Chu Nguyên, người đừng loàm bộ dạng này với ta! Làm bộ như không biết? Ta lập tức nói cho thái tử, đứa nhỏ trong bụng ta là của ai!” Thái tử phi đang muốn tiếp tục nói, ánh mắt lại bị vị mỹ nam tử bên người Chu Nguyên hấp dẫn, “Vị này là.....”

Chu Nguyên nói: “Thái tử phi đã mệt rồi, tiễn khách!” Lập tức ý bảo hạ nhân đem nàng đi.

Thái tử phi lung tung giãy dụa, kêu to: “Chu Nguyên, người vương bát đần!”

Chu Nguyên đi đến bên người nàng thấp giọng nói: “Người phải chú ý thân phận của chính mình, tùy tiện nói, không riêng gì người mà đầu của ta cũng khó giữ được. Cả nhà người sẽ không còn một ngọn cỏ nào!”

Thái tử phi lập tức ngậm miệng.

“Ta có chuyện quan trọng muốn nói. Ngày mai giờ tý gặp sau hoa viên linh lăng đình.” Chu Nguyên qua loa vài câu sau đó gắt gao đóng cửa lại, đối với người trong phòng cười xin lỗi, “Chúng ta tiếp tục nói chuyện lúc này.”

“Nữ nhân này, người không thể để nàng sống.”

“Nhưng là nàng có hài tử của ta.”

“Người thật sự nghĩ có thể tiếp tục sao, cho đứa nhỏ của mình làm Hoàng Thượng?”

“Ta luận võ không bằng lực đệ, luận văn không bằng thái tử, thật sự không có phần thắng.” Chu Nguyên nói, “Nếu không biết giới tính thật của Chu Tiến, ta cũng không dám đưa lại người ít hiểu biết này tiến cung làm tổn hại ta.”

“Người cho là việc này có thể làm khó Chu Tiến sao, dựa vào nàng? Người cũng biết hiện tại thái tử rất có thể là nữ phần nam trang?”

“Chỉ giáo cho?” Chu Nguyên cứng họng.

“Ta hoài nghi huynh trưởng của Chu Tiến là Phù Nhật đã bị chu Quân Tắc mang vào cung. Hiện tại thái tử là Phù Nhật” Vân Nguyệt Khai nói.

21. Chương 21

Ninh Khê Nhược chưa từng giống như bây giờ thích đạo lý đối nhân xử thế. Chung quanh một khi có gió thổi cỏ lay, hẳn lập tức Hồng Nhạn truyền thư, cùng Chu Tiến bàn bạc cân nhắc. Xét thấy công cụ truyền thông tin có vẻ lạc hậu, có nhiều thời điểm hẳn cùng tổ tinh anh hỏa tốc làm việc.

Cái gọi là tổ tinh anh bất quá chỉ có năm người, là bảo vật mà Ninh Khê Nhược cùng Lí Thượng thư từ trong lao tìm được. Một người am hiểu phân tích kinh tế, một người am hiểu quan trường giao tế, một người am hiểu ám khí độc vật, một người am hiểu chính trị quân sự, một người am hiểu dư luận tuyên truyền. Khê

Nhược âm thầm cảm kích ông trời đối hẩn không tệ, bởi vì chỉ số thông minh của bọn họ vượt xa người thường với lại cứ nhiên có một tên gọi là Tần Khổng cũng là xuyên qua, chính là đến sai địa phương, bị giam trong ngục vài năm sống cuộc sống không có thiên lý.

Có bọn họ phụ tá, Khê Nhược như hổ thêm cánh, vững tâm khởi sự.

Mười ngày qua hẩn cùng Chu Minh Vũ xung đột ba lần, khiến hẩn có nhiều kiến thức hơn về các vị hoàng tử.

Khi vào triều, trừ bỏ hẩn, cơ hồ không có người có thể xen mồm.

Nếu như có thể thuận lợi, binh quyền không quá hai mươi ngày cũng sẽ tới tay.

Chu Quân Tắc ở chiến tuyến báo cáo thắng lợi, cũng sắp khải hoàn hồi sư.

Sự tình phát triển đều trong phạm vi khống chế.

Đầu óc của Khê Nhược một khắc cũng không ngừng suy nghĩ, bởi vì hẩn không dám chừa lại cho mình một chút thời gian nào để nghĩ về Đạm Tình.

“Thế giới này có ta, có ngươi cũng đủ.” Lời của Đạm Tình nói với hẩn trong một thời điểm lơ đãng đã xuất hiện, làm cho tâm hẩn như rơi xuống vực.

Cảm xúc này hẩn không thể nào phát tiết, người bên cạnh rất nhiều, nhưng là người trong lòng rất ít.

Tần Khổng tuy rằng cùng hẩn xuyên qua, đáng tiếc không phải cùng một niên đại. Khê Nhược rất khó tưởng tượng chính mình cùng người thời kì trước sẽ có tiếng nói chung như thế nào, người duy nhất có thể nói chuyện vài câu chính là tiểu nha đầu không rành thế sự.

Mắt thấy không khí dần dần sạch sẽ, tơ liễu cùng đóa hoa tán loạn biến mất hầu như không còn, hẩn thấp thỏm không động đậy, nhin không được thay đổi thường phục mang theo vài thị vệ bên cạnh vung trộm chạy ra cung.

“Ta muốn ăn cái này.”

“Không được, này rất ngọt.”

“Cái kia ngoạn tốt lắm.”

“Ngươi sẽ làm bị thương tay mình.”

“Vân Đạm Tình! Ngươi rất nhỏ nhen!”

Trên đường chỉ quanh quẩn âm thanh sủng nịch của Đạm Tình.

Vật đổi sao dời, cảnh còn người mất.

Khê Nhược gắt gao cắn môi.

“Thái tử, ngươi không sao chứ?” Thị vệ lo lắng hỏi.

Khê Nhược cố gắng lắc đầu, đột nhiên lại thấy một bóng dáng như từng quen biết. Hẩn liêu lĩnh xông lên, bắt lấy tay áo người nọ.

Khuôn mặt chậm rãi quay lại.

Khê Nhược ngừng lại rồi hô hấp.

Không phải hẩn! Sớm biết rằng không phải hẩn! Nhưng là chính mình còn tồn một phần vạn hy vọng. Đứa ngốc.

“Tiểu nương tử có việc gì sao?” Bị bắt lấy ống tay áo quay lại liền thấy mỹ nhân.

Khê Nhược không để ý tới hẩn, buông tay xoay người bước đi.

“Hắc, ngươi còn muốn đi.” Người nọ lại không biết chết sống xông lên, muốn bắt Khê Nhược.

Thị vệ được huấn luyện lập tức đem người nọ giữ lại.

“Ôi, giết người!” Người nọ kêu to, đưa mắt nhìn xung quanh.

Khê Nhược không kiên nhẫn, đang muốn đẩy người rời đi, lại thấy cách đó không xa có một đôi mắt quen thuộc chăm chăm nhìn mình, nhất thời trên người giống bị điện giật, đứng ở tại chỗ bất động.

“Con, đã xảy ra chuyện gì?” Một đồng mười binh tướng bao quanh Khê Nhược, một viên quan xoay người nâng tên tiểu sắc lang lại.

“Bọn họ muốn đánh ta.” Tiểu sắc lang tìm một cái lý do “Cha, đem bọn họ mang về để hỏi rõ ràng!”

“Ban ngày ban mặt, cư nhiên có loại chuyện này!” cho đến khi hắn quay lại, con mắt không ngừng chuyển động trên người Khê Nhược, quan viên lập tức biết chân tướng, vì thế sửa sang lại áo nói, “Đem bọn họ bắt cho ta!”

Ánh mắt đột nhiên biến mất, Khê Nhược nhất thời thất kinh, cuống quýt đuổi theo, lại bị mấy bả đao ngăn trở.

“Làm càn! Các người biết đây là ai sao?” Thị vệ hét lớn.

“Quần người là ai, chẳng lẽ còn có ai dám trêu chọc biểu dương của nhị hoàng tử?”

Hắn không thấy. Tìm Khê Nhược như bị đao cắt.

“Chủ tử.....” Thị vệ không tiếng động hỏi Khê Nhược. Nếu Khê Nhược không bắt hắn giấu thân phận, hắn đã sớm cho tên cuồng đồ lớn mặt này máu tươi đương trường.

“Tiểu nương tử, người nên hảo hảo bồi thường lại tội ác của mình.” Tên sắc lang cười âm thầm tới gần.

“Người trở ngại ta thấy hắn.” Khê Nhược cả giận nói. Móng vuốt của sắc lang còn chưa tới gần, hắn liền gắt gao kiềm trụ nó.

“A!” Theo tiếng hét thảm, xương cổ tay của sắc lang lập tức dập nát.

Quan viên kinh hãi: “Các người phản, ngay cả biểu ca của nhị hoàng tử cũng dám làm bị thương!” Hắn bắt chấp con của mình, dưới sự bảo vệ của binh lính từng bước lui về phía sau.

Khê Nhược cười lạnh, nhị hoàng tử, tốt lắm, chính mình còn lo không tìm được nhược điểm của hắn. Trước mặt lại có vài người vô năng cuồng khẩu. Lần này xuất hành xem ra không thiếu thu hoạch ngoài ý muốn.

22. Chương 22

Đầu ngón tay mềm mại tại trên ngực xoa vài vòng.

Mái tóc đen dài như thác chảy trên cổ.

Mùi thơm lạ lùng vờn quanh.

Tâm tư Vân Đạm Tình cũng không ở trên người nữ nhân phong tình vạn chủng trước mắt.

Hắn đẩy nàng ra, ngồi xuống mặc quần áo.

Muốn rời Trường An, nhưng lại không thể. Những nguyên nhân trong đó, hắn suy nghĩ vạn điều, cuối cùng phát hiện đều là lấy cớ.

Hắn không hề để ý tới sinh ý, mỗi ngày thất hồn lạc phách bồi hồi nhớ lại những ngày cùng Khê Nhược đi qua ngã tư đường.

Nguyên lai có những chuyện là không thể thay thế. Chỉ mà hạnh, thất chi bất hạnh.

Ngõ nhỏ trước lầu là những tiểu thương, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả, lại yêu thích soi mói chuyện trong cung.

Đạm Tình nghe được thái tử thoả thuê mãn nguyện, nhật lý vạn ký, cả ngày bắt diệc nhạc hồ.

Nguyên lai chịu đủ khổ tương tư chỉ có một mình hắn sao?

Sau cái tát tay đó là lấy đi toàn bộ hạnh phúc của hắn.

Hắn hung hăng đối với bức tường ra quyền, thẳng đến hai tay đầy máu tươi, vẫn như cũ không cảm thấy đau.

Chung quanh đột nhiên ồn ào, mọi người chen chúc đến phổ nam.

“Có người nháo sự!”

“Nghe nói công tử Mộc gia dùng danh nghĩa của nhị hoàng tử làm xằng làm bậy đã bị người chính thật thăm!”

“Đối phương là một cô nương xinh đẹp như thiên tiên, thật sự sáng khoái!”

Đạm Tình trong lòng vừa động. Chỉ cần có là chuyện liên quan đến hoàng thất, đều giống như thủy triều trào dâng trong lòng hắn. Hắn yên lặng theo đuôi quần chúng, hướng trung tâm của huyền ảo mà đi.

Là hắn! dù là một thân nữ trang, mặt mày đã tử mị dịch dung, nhưng là Đạm Tình tuyệt đối sẽ không nhận sai. Khê Nhược. Khê Nhược e lệ. Khê Nhược vi uẩn. Khê Nhược oán trách. Khê Nhược tự tin. Khê Nhược bướng bỉnh. Khê Nhược bi thương. Khê Nhược lạnh đậm..... những biểu tình từ đáng yêu đến đáng thương đều rành mạch hiện ra.

Đạm Tình sửng sồ, trong cơ thể có một khối chuyển động như điện lưu từ bàn tay cho đến đại não, từng tế bào trên người đều kêu la tưởng niệm Khê Nhược.

Khê Nhược giống như cũng phát hiện hắn, ánh mắt vừa mê hoặc vừa vui vẻ.

Ngăn không được tình yêu Đạm Tình đem mọi băn khoăn dập nát. Quản cái gì huynh đệ tình cừ. Hắn thương Khê Nhược!

Hắn liều lĩnh đẩy những người trước mắt ra, muốn trong giây phút đó ôm chặt Khê Nhược vào lòng vĩnh viễn không buông tay.

Nếu Khê Nhược tìm cơ trốn tránh, hắn sẽ hảo hảo mà hôn trừng phạt cho tới khi hắn chịu thua mới thôi!

Khê Nhược, chờ ta, nơi nào cũng không cần đi, không cần sợ hãi..... Ta không bao giờ để kẻ nào thương tổn tới ngươi.

Khoảng cách càng ngày càng gần.

Mắt thấy hắn ngay trước mặt, Đạm Tình lại đột nhiên bị người điểm huyệt nói.

“Thiếu chủ, thứ ta vô lễ.”

Đạm Tình cười khổ, phụ thân luôn luôn xuất hiện ở thời điểm không nên xuất hiện, đem cuộc sống của hắn làm cho hồng bét.

Vân Nguyệt Khai đang ở khách điểm đơn sơ cười khanh khách chờ hắn.

“Đạm Tình, gần đây khí sắc ngươi không tốt, sao lại thế này?”

“Phụ thân, không cần đùa.” Đạm Tình đau lòng nói, “Ta còn chưa có thể làm gì.”

“Không cần gọi ta là phụ thân. Ngươi không phải đã biết thân phận mình sao, ta không đảm đương nổi.”

“Phụ thân, chẳng lẽ ta cũng là một phần trong kế hoạch của ngươi?” Đạm Tình cắn môi.

“Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta vì nường của ngươi báo thù là có gì không ổn sao?” Vân Nguyệt Khai giải huyệt cho Đạm Tình, “Ngươi vốn hắn là phải hảo hảo phối hợp mới đúng.” Ngụ ý, hạ độc chính là vì Đạm Tình không phối hợp, giống như là đánh vào mộng của tiểu hài tử quậy phá.

“Sự tình đã qua!”

“Đúng vậy. Nhưng là ta nhưng không có biện pháp quên. Đây là cuộc sống của ta!” Vân Nguyệt Khai dùng ngón tay thon dài nâng cằm của Đạm Tình lên, “Tình nhi, ngươi nhấn tâm giẫm lên tâm nguyện duy nhất của ta sao?”

Đạm Tình đẩy tay hắn ra: “Cha, cho dù như vậy, cừu của nương ta có thể tự tay báo, cầu người không cần tiếp tục nhúng tay!”

Vân Nguyệt Khai giận dữ phát tay: “Sợ là người đã bị hồ ly tinh kia làm cho thần hồn điên đảo, đã sớm quên sứ mệnh của mình!”

“Cha, chuyện này không liên quan đến Khê Nhược.”

“Chỉ cần người vẫn xem ta là cha, nếu còn theo tên tiện nhân đó. Hắn nhất định sẽ chết ở trong cung.”

“Có ý tứ gì?” Đạm Tình thần kinh căng thẳng.

“Hắn cùng vài tên huynh đệ của hắn sẽ không kiêu ngạo được lâu đâu.” Vân Nguyệt Khai cười nói, “Người nếu luyến tiếc động thủ, cứ đến Di Tình cung chờ xem diễn, như thế nào?”

“Cha, người cùng bọn họ cấu kết?”

“Không phải cấu kết, lấy năng lực của bọn họ, chỉ xứng đáng bị ta lợi dụng.”

“Người sai nhiều lắm.” Đạm Tình dứt lời quay người đi, “Cậu.”

23. Chương 23

Chu Minh Vũ đang chờ thời điểm thích hợp công khai với hoàng thượng giới tính của Chu Tiến.

Chu Nguyên chờ sau khi Chu Quân Tắc khởi hoàng, cùng lúc trừ đi hắn cùng Khê Nhược.

Vài hoàng tử khác cũng mang ý xấu, như hổ rình mồi.

Khê Nhược sau khi xuất cung trở về, làm việc cũng giảm đi một chút, giảm bớt tham gia chính sự, cả ngày ở thư phòng trung xem thêm các loại tư liệu.

“Ta muốn người tìm hiểu chuyện tiến hành như thế nào?”

“Vân Đạm Tình cùng vân nguyệt khai quyết liệt.”

“Đạm Tình hiện tại ở nơi nào?”

“Người rất nhanh sẽ nhìn thấy hắn.”

Tần Khổng khoát tay, vài thị vệ liền mang theo một cái thùng lớn.

“Bên trong là?”

“Tơ lụa tốt nhất, đương nhiên còn có phụ gia.”

“Tần Khổng! Người!” Khê Nhược cuống quýt để cho những người khác lui ra, xốc nắp thùng, “Người muốn làm ngọc chết người sao?”

Tần Khổng ha ha cười: “Ta chỉ nói là thái tử gặp nạn, chủ ý này là hắn tự mình nghĩ ra.”

Đạm Tình ngu ngốc này hắn nghĩ hắn là diễn viên xiếc sao?

Khê Nhược đã lâu không nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Đạm Tình, đột nhiên có chút thất thần.

“Ta đi trước.” Tần Khổng thế nhưng rất thức thời.

Đạm Tình ăn xong được vật rồi lấy lại hô hấp, vẫn như cũ nặng nề ngủ.

Khê Nhược lấy tay nhẹ nhàng mà vuốt tóc trên trán của hắn, im lặng ngồi vào bên cạnh mà nhìn lông mi, ngũ quan của Đạm Tình thật sự là rất đẹp.

Khê Nhược ngây ngốc cười, thật lâu không có cảm giác an tâm như vậy. Đột nhiên, hắn tâm sinh nhất niệm, tìm cái mặt nạ cung nữ xấu xí hôm nọ mang vào mặt.

“Khê Nhược?” Đạm Tình mở to mắt, đứng thẳng dậy nhìn xung quanh.

“Thái tử hấn ở thư phòng.” Khê Nhược đổi giọng nói.

Đạm Tình nhìn đến hình tượng mình từng sắm vai, dở khóc dở cười.

“Tiểu tử hư!”

Đạm Tình miệng mắng, một tay kéo Khê Nhược.

“Người dám đùa giỡn cung nữ?”

“Đúng a, ta còn muốn đùa giỡn thái tử.”

Lửa nóng trào dâng, dực vọng được đè ép bao lâu trào ra không thể vãn hồi.

“Đạm Tình, thực xin lỗi. Lần trước là ta không đúng, không nên đối với người nói những lời này.” Khê Nhược phản xạ ôm lấy cổ của Đạm Tình, “Kỳ thật ta cũng không để ý người cùng ta có phải huynh đệ hay không.”

“Không cần nói.” Đạm Tình cắn vành tai hấn.

Khê Nhược nghe lời gật nhẹ đầu.

“Ôi!”

Đạm Tình rất kích động, cánh tay chông lấy cái thùng.

Khê Nhược cười đáp: “Trên chữ sắc có một cây đao.” Bướng bình buồng Đạm Tình ra, đi ra ngoài.

Đạm Tình đuổi theo hấn, đưa hấn mang lên giường, tháo mặt nạ vướng bận ra, chuẩn bị hưởng thụ mỹ vị trước mắt. Vật nhỏ này khiến cho người ta quan tâm, ép buộc chính mình lâu như vậy, nhất định phải hảo hảo trừng phạt hấn!

“Khê Nhược, có nhớ ta hay không. Ngày đó như thế nào người có thể giải quyết?”

Khê Nhược chui vào trong chăn: “Nhàm chán.”

Đạm Tình cười hì hì vạch chăn, chui vào: “Không cần thẹn thùng, để ta nhìn xem người có nói dối hay không.”

“Ra!”

“Không ra!”

“Người phạm thượng.”

“Mặt trên là ta mà, nói như thế nào ta cũng đã phạm thượng.....”

“@@@%&*!”

Thật vất vả, hai người hao hết thể lực, cảm thấy mỹ mãn song song nằm.

“Khê Nhược, ta yêu người.”

“Biết.” Khê Nhược tựa đầu vào ngực Đạm Tình, cảm thụ độ ấm truyền đến, nghe hấn tim hấn đập rất hữu lực.

“Người thì sao?”

Khê Nhược không có trả lời, chính là lấy tay nhẹ nhàng mà khoa tay múa chân, đó là manh ngữ “Ta yêu người”.

“Ta muốn người nói.” Đạm Tình sử dụng công phu của cầu.

“I love you!” Khê Nhược mặt đỏ nói.

“Ta không thích nghe phương ngôn.” Đạm Tình tâm lại bắt đầu ngứa, bắt màn nhắm ngay má của hấn cắn một ngụm, chết tiệt đứa nhỏ hư này lơ đãng dụ dỗ hấn.

“Tra lang hắc u.....” Khê Nhược đem tất cả ngôn ngữ hắc biết nói ra một lần, nhưng là vẫn không nói ba chữ kia.

“Ta sinh khí.” Đạm Tình cố ý xoay người, lấy mũi mũi ma sát Khê Nhược.

Khê Nhược đem mặt áp sát vào lưng hắc, hắc không chút cử động

“Đạm Tình.”

Vẫn là không có phản ứng.

Khê Nhược cũng giận, cũng không phải tiểu hài tử, nháo cũng không được tự nhiên. Vì thế rõ ràng dỗi, sờ xuống mũi Đạm Tình, liều mạng vuốt ve: “Người nếu không quay lại đây, đến lượt ta công.”

Đạm Tình lập tức ngăn chặn thân thể Khê Nhược, đang muốn nói cái gì, Khê Nhược lại lấy tay ngăn chặn mũi hắc, cười đến vẻ mặt thản nhiên.

“Đại ngu ngốc. Ta yêu người.” Khê Nhược chủ động hôn, hiện tại hắc đã có năng lực bảo hộ người trọng yếu, mới có tư cách nói những lời này.

24. Chương 24

Ba tháng sau.

Chu Tiến trở lại hoàng cung cùng Khê Nhược tính chuyện lâu dài.

Khê Nhược cũng không ham thích làm thái tử, chính là mỉm cười tựa vào vai Đạm Tình, nói là lấy chồng theo chồng gả cầu tùy cầu. Nhìn vẻ mặt hâm mộ của Quân Tắc- hắc cùng Chu Tiến khi nào thì mới được như thế này? Xuất hành mấy tháng, quan hệ hai người cư nhiên không có đột phá gì, thật sự là vô cùng nhục nhã.

“Ca, cho dù ta muốn tiếp tục làm thái tử, cũng hy vọng giữ người ở bên người.” Chu Tiến hao hết võ mồm giữ lại, “Huynh muội chúng ta thật vất vả đoàn tụ.....”

Khê Nhược cười trêu chọc: “Cái gì huynh muội? Người không phải chọn Quân Tắc mà không chọn ta sao?” Chu Tiến dù có nhanh mồm nhanh miệng cũng thấy xấu hổ ngậm miệng lại.

Đạm Tình ôm thắt lưng Khê Nhược, nhéo cái mũi khéo léo: “Đừng khi dễ muội muội.”

Chu Tiến thốt ra: “Vẫn là tẩu tử hảo.”

Đạm Tình mở to hai mắt nhìn: “Người gọi ta cái gì?”

Quân Tắc cùng Khê Nhược mừng rỡ nhìn.

“Khê Nhược là ca ca ta phải không?” Chu Tiến không buông tha cho Đạm Tình.

“Ta cũng là ca ca người!” Thật không phục, tốt xấu trên người hắc cũng có dòng máu của hoàng thượng.

“Người là muốn ta gọi người là ca ca hay là tẩu tử?”

“Người không thể gọi Khê Nhược là tẩu tử, gọi ta ca ca sao?”

Đối thoại của hai người này thật sự yếu kém, Khê Nhược lau đi mồ hôi lạnh trên trán, xoay mặt Đạm Tình lại hôn lên một chút: “Lão bà đại nhân, đừng so đo với tiểu cô nương.”

Đạm Tình lập tức bắt đầu choáng váng, mơ mơ màng màng gật đầu đáp ứng. Quên đi, thực chất hình thức không quan trọng, dù sao đến trên giường mới là quan trọng.

Lúc này, chung quanh đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân cùng với thanh âm đao kiếm chạm vào nhau.

“Ca, Quân Tắc.” Chu Tiến có chút kinh hoảng.

Quân Tắc dùng cánh tay bảo vệ nàng.

Khê Nhược cùng Đạm Tình nhìn nhau cười. Nên đến rốt cục cũng đến.

Nha hoàn cùng thị vệ vội vàng chạy vào, loạn thành một đoàn.

“Lục đệ đã trở lại như thế nào lại không đến gặp đại ca?” Chu Minh Vũ cười đến thực vô tội.

“Đem mang vũ khí vào thái tử điện, là tử tội.” Khê Nhược lạnh lùng nhắc nhở.

“Ta chỉ là thấy có người lẻ vào trong cung, sợ hãi thái tử bị thương mà thôi. Hiện tại mọi người đều không có gì là tốt rồi, thái tử sao không mang theo bằng hữu cùng đi bái kiến phụ hoàng, để cho lão nhân gia an tâm?”

Chu Minh Vũ ánh mắt loạn đảo.

Chu Tiến trốn sau lưng Quân Tắc.

Khê Nhược ngăn trở tầm mắt hắn, cười nhẹ: “Tốt.”

Đoàn người đi đến tẩm cung hoàng đế.

Thái tử phi, Chu Nguyên, hoàng hậu, còn có này vài hoàng tử, sớm đã chờ ở đó.

Khê Nhược nhìn mọi người liếc mắt một cái, thản nhiên tự đắc cúi đầu nhất nhất ân cần thăm hỏi.

Vài cái hoàng tử ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại.

Hoàng hậu nhìn thấy Chu Tiến, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, trên trán hiện lên một mảnh mồ hôi.

“Phụ hoàng, nhi thần có chuyện quan trọng bẩm báo.”

Hoàng Thượng lườm nhát khởi động thân mình: “Minh Vũ, chuyện gì?”

“Tội khi quân có phải hay không cần lắng trì xử tử?”

“Đó là đương nhiên.” Chu Nguyên cười nói.

Đạm Tình nhú mày, hai người này không phải là độc bình thường, cư nhiên hy vọng huynh đệ của mình chết.

“Có chuyện gì?” Hoàng Thượng có vẻ không chút để ý.

“Về thân thể của Ngũ đệ.”

Hoàng Thượng nhìn Khê Nhược nói: “Con, ngươi có cái gì muốn nói sao?”

“Phụ hoàng, ngài cứ nghe chuyện của hoàng huynh đi. Bọn họ cố ý bố trí như vậy để giúp ngài giảm bớt áp lực.”

Chu Minh Vũ giận dữ: “Phụ hoàng, ngài đừng nghe nữ tử này nói lưu nói vượn.”

“Nữ tử?” Khê Nhược nét mặt tươi cười như hoa, sáng lạn cơ hồ muốn cho người chung quanh hít thở không thông, “Đại ca như thế nào có thể nói ra như vậy?”

“Thái tử phi, nói cho mọi người, phu quân của ngươi rốt cuộc có phải nam nhân hay không.”

Thái tử phi mềm mại đáng yêu cười: “Mắc cỡ chết người, ta có thể để cho tiểu hài tử trong bụng trả lời không?”

Chu Minh Vũ há to miệng: “Ngươi xác định là con của thái tử sao?”

Thái tử phi lập tức khóc ròng, chạy đến bên người hoàng hậu: “Nương, đại ca khi dễ ta!”

Hoàng Thượng không kiên nhẫn: “Nháo đủ chưa.”

Chu Nguyên vừa nhìn, biết tới lượt hắn lên sân khấu, vì thế tiếp lời nói: “Đúng là Thái tử là nam. Nhưng là theo ta được biết, hắn không phải cốt nhục của phụ hoàng, chính là con của đệ đệ Vân quý phi Vân Nguyệt Khai, trà trộn vào trong cung để gây bất lợi cho phụ hoàng.”

Khê Nhược cười thâm, để hắn tự biên tự diễn.

“Nhân chứng vật chứng đâu?” Hoàng Thượng nói, “Nguyên nhĩ, nói giỡn cũng không cần quá phận.”

Chu Nguyên đem bản giả tạo lên.

Khê Nhược cười nhạt, bất quá cổ đại cũng không có DNA, Chu Nguyên có thể nghĩ vậy loại biện pháp cũng đủ làm khó hắn.

Có người đến báo, nói là có thích khách bị bắt.

“Giải lên.” Chu Nguyên cố gắng che dấu nhưng trong lòng mừng như điên, nhưng ngữ khí thật sự có vẻ khẩn cấp.

Khê Nhược không lên tiếng, đối với vở kịch trước mặt đã biết được bảy tám phần- lạn điệu vu oan diến.

Quả nhiên, thích khách là người của Di Tình cung, ôm lấy chân Khê Nhược liền kêu to “Tiểu nhân vô năng, thiếu chủ tha mạng”.

Hoàng hậu ngất đi.

Khê Nhược, Đạm Tình cùng Quân Tắc thế nhưng không có biểu tình gì.

Chu Nguyên vui sướng chờ mong Hoàng Thượng hạ lệnh đưa toàn bộ bọn họ bắt giam. Ai ngờ Hoàng Thượng chính là ngáp một cái: “Trẫm mệt nhọc, các người cũng đừng đùa, đều trở về ngủ đi.”

“Phụ hoàng! Đây không phải vui đùa!”

“Trẫm biết các người đối thái tử có chút bất mãn, nhưng là trẫm không hy vọng nhìn đến chân tướng của cục diện.”

Khê Nhược nói: “Phụ hoàng, các ca ca đối thân thể của ta còn đang có nghi ngờ, làm cho ta thật cảm thấy khổ tâm.”

Hoàng Thượng sững sốt một chút, lập tức nói: “Xem ra các người còn vướng mắc chuyện song bào thai, chuyện này cần hoàng hậu giải thích mới được. Hôm nay đã tối, ngày khác lại nói tiếp.”

Nhóm hoàng tử đều tức giận đến nói không nên lời.

Chu Tiến kinh ngạc hỏi: “Người việc gì cũng nói với phụ hoàng?”

Khê Nhược cười: “Không có.”

Hoàng đế là người thông minh? Đối với việc tranh đấu trong cung, hắn so với người khác rõ ràng nhất, chính là im lặng để mọi người xuất hiện mà thôi. Chu Minh Vũ cùng Chu Nguyên đối chính sự không biết gì cả, thậm chí thông qua thủ đoạn là có thể đè bẹp người khác, Hoàng Thượng như thế nào có khả năng đem binh quyền giao cho bọn họ? Khê Nhược thậm chí cảm thấy chuyện Chu Tiến là nữ nhân, Đạm Tình là con của hắn, Hoàng Thượng đã sớm biết.

Kỳ thật nhân sinh trên đời đại đa số sự tình đều là như vậy, mở một con mắt nhắm một con mắt, mọi người đều hiểu, sự tình cũng trở nên tốt rồi.

Khê Nhược quyết định đối với Đạm Tình “Vô sĩ” sẽ tỏ ra khoan dung một chút. Hoàn

Về Đạm Tình cùng Khê Nhược

“Cuộc thi này không thể tuyển ra nhân tài thích hợp!” Khê Nhược đoạt lấy đề bài của Đạm Tình.

“Người nói gì.....”

“Nơi này, ta chỉ cho vài câu hỏi linh tinh, vài đề mục linh tinh.”

“Tỷ như.....”

“Bộ phận ăn tốt nhất trên con gà là đùi, bởi vì chúng nó thường xuyên đi đường; Điều ăn tốt nhất là phần ngực, bởi vì nó thường xuyên phi tường. Nói cách khác, thường xuyên vận động cơ thể thì ăn ngon. Lấy suy luận này.....” Khê Nhược không biết mệt mỏi dạy Đạm Tình.

“Trên cơ thể người bộ phận ăn tốt nhất là.....” Đạm Tình cười hỏi.

“Môi, bởi vì thường xuyên nói chuyện.” Khê Nhược nhìn môi Đạm Tình hé ra hợp lại, không cần nghĩ ngợi nói.

“Thật sự?” Đạm Tình làm ra bộ dáng bưng bình tỉnh đại ngộ, sau đó cười thâm dâm, “Ta hiện tại liền ném thử!” Kéo Khê Nhược qua hôn nhẹ.

Bị lừa, đệ thứ n tự chui đầu vào rọ.....

Về Quân Tắc cùng Chu Tiến

Quân Tắc bị phái đi trấn thủ Vân Nam, Chu Tiến cũng đi theo đi.

Hai người rốt cục có đột phá nhưng cách mạng vẫn chưa thành công.....

Về Vân Nguyệt Khai

Đạm Tình có khi cũng tìm người thăm Vân Nguyệt Khai, dù sao hắn đối với chính mình cùng Khê Nhược đều có ơn dưỡng dục.

Kỳ thật trước kia Vân Nguyệt Khai rất yêu hoàng hậu, nhưng xét về thân phận nên không dám thổ lộ tình cảm, sau đó lại biết được Hoàng Thượng xử tử tỷ tỷ, tình cảm đối với hoàng hậu xảy ra biến hóa lớn, đi vào trạng thái cực đoan.

Khi kế hoạch hoàn toàn phá sản, hắn quyết định tự mình đi giết hoàng hậu, nhưng hoàng hậu bệnh nặng qua đời. Thật sự là thiên ý trên người, Vân Nguyệt Khai nhân sinh đột nhiên mất đi ý nghĩa, trở nên có chút hồ đồ, cả ngày ở trong sơn động trong rừng tu luyện võ công, không hề quan tâm chuyện giang hồ cùng chuyện tình trong hoàng cung.....TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-nhan-duyen>